

YORUM**19-20**

Levon Ekmekçiyan ve Zohrab Sarkisyan'ı Unutmadık, Unutmayacağız!

Türkiye devrimci hareketi Ermeni devrimcileri sahiplenmelidir. Unutmamak gerekir ki, 12 Eylül Faşist Cuntası tarafından idam edilenler arasında uzun-

ca bir süre Levon Ekmekçiyan'ın adı anılmamıştır. Bu durum gerçekte ezilenlerin ve mazlumlara safında, yanında olduğunu her fırsatta söyleyenler için turnusol işlevi görmüştür. Geçmişte Ermeni Soykırımı'na ve devrimcilerine yaklaşım, günümüzde Kürt ulusal sorunu ve Kürt devrimcilerine yaklaşım benzer bir işlev görmektedir.

özgür gelecek

pêşeroja azad

Gerçekler Devrimcidir**2 - 15 Şubat 2022****15 Günlük Devrimci Gazete | Sayı 254****www.ozgurgelecek31.net****Fiyatı: 4 TL**

SINIF DAYANIŞMASI KAZANDIRIR!

DENGÊ AZADÎ > 10

TC ve DAİŞ'in Hayalleri Sinaa'ya Gömülürken

Haseke'de DAİŞ çetelerinin halkın evlerine girerek, insanları canlı kalkan olarak kullanması, bazı yerlerde sivil insanların kafalarını keserek katletmeleri, QSD'nin operasyonu uzatmasındaki en büyük nedendir.

SÖYLEŞİ > 17

“Ateşimize Toprak, Su Olmayan Herkes, Trans+Fobik, LGBTİ+Fobik Saldırıların Failidir!”

22 Ocak Pazar günü, Instagram üzerinden yaptığı bir paylaşım ile kuruluşunu duyuran İzmir 20 Kasım Platformu ile kuruluş ve amaçlarına ilişkin söyleşi yaptık. Platform üyesi Yusuf ve Feleknaz Atiye Yaman, LGBTİ'lara yönelik sistematik saldırılar ve platformun kuruluş sürecine dair sorularımıza yanıt verdi.

AB'nin Önümüzdeki Dönem Gündemleri!

Kapitalist-emperyalist sistemin sömürü ve saldırıları hız kesmeden devam ediyor. Bir yandan koronavirüs etkisi devam ederken diğer yandan dünyanın yoksul coğrafyalarında açlık ve sefaletin günbegün derinleştiği; insanların temel tüketim maddelerine bile erişimde zorluk yaşadığı bir süreçten geçiyoruz. Almanya'da ise, son bir yıl içerisindeki fiyat artışlarına bakıldığında, 2021 yılında asgari ücret, saat başı 9 Euro 60 cent olarak uygulandı.

2022 yılı itibarıyla yüzde 25 artışla 12 Euro'ya çıkarıldı. Yeni hükümetin müjde olarak verdiği kararlardan biriydi bu. Fakat yeni yıla ise yüksek enflasyon verileri ile girildi. Federal İstatistik Dairesi, 2021 Aralık ayı enflasyonunu 5.3 olarak açıkladı. Bu rakamın 1992'den bu yana kaydedilen en yüksek fiyat artışı olduğu belirtildi. Hayat pahalılığı birçok alana yansdı. Paylaşılan verilere göre enerji fiyatlarında yüzde 18.3 artış yaşandı, gıda fiyatlarında yüzde 6, ev kiralarda ise yüzde 3.1 artış yaşandı. Tüketici fiyatlarında yüzde 3 dolaylarında artış gözlemlenirken, ücretlere ortalama yüzde 1.3 dolaylarında zam yapıldı. Dolayısıyla alım gücünün düştüğü bir dönemdeyiz.

Kitlelerin içinde bulunduğu durum böyleyken; değer yandan, AB'li emperyalistler rakiplerine karşı, rekabet gücünü artırmak için birçok plan ve projeleri hayata geçirmeye çalışıyor. Bu anlamda, AB dönem başkanlığı, 1 Ocak 2022'den itibaren altı aylığına Fransa'ya geçmesiyle birlikte, dönem başkanlığı süresince, yapacağı çalışmalara ilişkin, belli başlıklar ortaya koymuş duru

Kurulan koalisyon hükümetinin yeni icraatları hayata geçiyor. Bunlar; ekonomik tedbirler nedeniyle, yapılacak olan kısıtlamalardır. Pandemi sürecinde ekonomik yardım adı altında, tekellere peşkeş çekilen büyük miktarda kaynaklar şimdiden işçi ve emekçilerin sırtına yüklemek için tasarruf paketleri hazırlanıyor.

Bir yandan kemer sıkma politikası uygulanırken, diğer yanda işten çıkarılmalar devam edecek ve var olan işsizliğin üzerine yenileri eklenecektir. MDA Fransa tarafından yapılan açıklamada, "yükseliş-güç-aidiyet" gibi kavramlar dönem başkanlığında temel sloganlar olarak kullanılacaktır deniliyor. Bu kavramların seçilmesi elbette ki, tesadüf bir durum değil, bilakis AB'li emperyalistler geleceğe dair ne yapacaklarının

işaretini vermektedirler. "Yükseliş-güç" kavramlarıyla AB'yi başta Çin ve Rusya olmak üzere, diğer emperyalist bloklara karşı uluslararası pazar ve ticaret hacmini artırarak daha güçlü bir blok haline getirmek istiyor.

Yine Fransa Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron, uygulanacak yeni bir Avrupa kalkınma modeli ile rekabet gücünün güvence altına alınması ve dijitalleşmeyi hızlı bir şekilde hayata geçirmek için bir yol izlenmesine yönelik çalışmalar yapılacağını belirtti. Bununla birlikte dönem başkanlığında Avrupa egemenliğinin daha da güçlendirilmesi içinde önemli çalışmaların yapılacağını söyledi. Ayrıca Fransa 13'üncü kez üstlendiği dönem başkanlığı sırasında, bu dönemde 17-18 Şubat'ta Brüksel'de AB-Afrika Zirvesi düzenleyecek.

Bu zirvede AB'nin Afrika'daki pazarlarını korumak için yapacağı önemli bir zirve olacaktır. Fransa'nın ardından AB dönem başkanlığı 1 Temmuz 2022'den itibaren Çekya'ya geçecek.

Diğer önemli bir gündem de, G7 dönem başkanlığı 1 yıllığına Ocak 2023'e kadar Almanya'ya geçmiş bulunuyor. G7 dönem başkanlığını üstlenen Almanya, Başbakan Olaf Scholz başkanlığında, 26-28 Haziran 2022 tarihleri arasında Bavyera Alpleri'ndeki Elmau Sarayı'nda G7 Zirvesi gerçekleştirilecek. Bu zirvenin basına yansıyan gündemleri şimdilik şöyle; iklim koruma, pandemiyle mücadele ve dünya çapında uluslararası iş birliklerini ve "demokrasilerin" güçlendirilmesi... "Yediler Grubu" olarak da adlandırılan G7, zenginler kulübü olan; ABD, İngiltere, Almanya, Fransa, İtalya, Japonya ve Kanada'dan oluşuyor. Grup, 1975 yılında eski Almanya Başbakanı Helmut Schmidt ve Fransa Başbakanı Valéry Giscard d'Estaing öncülüğünde G6 olarak kuruldu ve bir yıl sonra Kanada'nın katılımı ile G7 adını aldı. 1998'de Rusya da gruba dahil oldu ancak 2014'te Kırım'ı Ukrayna sorunu nedeniyle zenginler kulübünden çıkarıldı.

Sonuç olarak; tüm bu gelişmelere ba-

kıldığında önümüzdeki dönem AB coğrafyasında hareketli günlerin yaşanacağı açıktır. Mevcut hükümetlerin tasarruf paketleri adı altında yapacakları hak gaspları ve işten çıkarmalara karşı, işçi ve emekçiler sokaklarda olacaktır. Yine bu yılın önemli diğer gündemi de 26-28 Haziran 2022 tarihleri arasında Bavyera Alpleri'ndeki Elmau Sarayı'nda yapılacak olan G7 Zirvesidir. Ve bu sömürücü G7 zirvesine karşı büyük gösteri ve protestoların yapılması olacaktır. Bu nedenle, şimdiden tüm demokratik kurumların bu gündemler üzerinde bir hazırlık sürecine girmesi ve kitlesel büyük gösteri ve protestoların örgütlenmesi önemli olduğu kadar acildir.

Cevahir Yıldırım Son Yolculuğuna Uğurlandı

Almanya'da yaşamını yitiren Partizan geleneğinin onlarca emekçisine emek vermiş Cevahir Yıldırım için Stuttgart'ta yapılan uğurlama töreninin ardından İstanbul'da son yolculuğuna uğurlandı.

Yıldırım, Yenibosna Cemevi'ndeki dini vecibelerin ardından Kocasinan Mezarlığı'nda toprağa verildi. Partizan okurları ve Yaşam Ağacı'nın katıldığı defin töreninin ardından Cemevi'nde aile tarafından yemek verildi. Yemekle birlikte kısa bir anma gerçekleştirildi ve bir konuşma yapıldı. Aile ananın yaşamını yitirmesiyle büyük acı içinde olduklarını, daima bir değer olarak yaşama devam edeceğini vurguladı.

Yaşam Ağacı adına Ali Şahmo söz alarak kısa bir konuşma yaptı.

Şahmo, "Cevahir ana geleneğimizin köklerinden biri. Elinin değmediği, emek vermediği etkinlik yok. Ailenin acısını paylaşıyoruz. Her insan doğar ve ölür. Önemli olan nasıl yaşadığıdır. İşte Cevahir ana yaşadığı anı değerli ve anlamlı kılmıştır, bu nedenle bizim için baş tacı bir değerdir. And olsun ki onun değeri değerimiz olarak kalmaya devam edecektir" dedi.

Gerek dünya çapında ve gerekse de ülkemizde yeni bir mücadele yılına girerken, geride bıraktığımız yıldan devralınan çelişki, çatışma ve elbette mücadeleler varlığını koruyor. Koronavirüs pandemisinin etkisiyle, emperyalist kapitalist sistemin yaşamış olduğu kriz daha derinleşiyor. Burjuva ideologlar bu gelişmeyi “tedarik zincirinin kesilmesi” olarak tanımlasalar da yaşanan elbette kapitalist sistemin aşırı kâr hırsına ve sömürüye dayalı fitratından kaynaklıdır. Dolayısıyla kriz, pandemi nedeniyle “tedarik zincirleri”nin kopması değil, bir sistem sorunudur. Kapitalist uygarlık her açıdan insanlığın geleceğini tehlikeye atmakta, “iklim krizi”nin yanında pandemi de dahil olmak üzere yeni yeni tehditler insanlığın karşısına çıkmaktadır.

Kapitalist sistemin bu krizi, Türkiye gibi emperyalizme göbekten bağımlı ülkelerde daha derinden hissedilmektedir. Her ne kadar R.T.Erdoğan başta olmak üzere Türk hakim sınıflarının temsilcileri yaptıkları açıklamalarda, pandemiye fırsata çevirip, “tedarik zinciri”nde yer kapma açıklamalarında bulunsalar da, bunun bir “saray propagandası” olduğu açıktır. Türk burjuvazisinin çapı ve gücü, emperyalist kapitalistler karşısında ortadadır. Nitekim “Çin modeli”nden başlayan tartışma, “Türkiye modeli”ne evrilmiş gelinen aşamada ise Türk lirası yerine döviz kuru esas alınmıştır. Diğer bir ifadeyle “mevduat korumalı hesap rejimi”ne geçilmiştir! Kendi parasının değerini başka paralara bağlayan bir iktidarla karşı karşıyayız. “Beka sorunu”ndan bahsedenler ABD emperyalizminin Merkez Bankası’nın açıklayacağını ilan ettiği faiz artırma kararı sonrasında gerçeklerle daha fazla yüzleşeceklerdir.

Türk hakim sınıfları ve onların temsilcileri kendi halkını el çabukluğu ile soyan birer dolandırıcı gibi hareket etmişlerdir. Dolayısıyla günümüzde çokça bahsi geçen “liyakat” meselesinin bir anlamı yoktur. Özellikle muhalif burjuva kliğin sıklıkla dillendirdiği liyakat meselesi, gerçekte bir bütün olarak Türk hakim sınıflarının hepsi için geçerlidir. Emperyalist mali sermayeye bağımlı Türkiye ekonomisi, yönetimde kim olursa olsun esas olarak emperyalist mali sermayenin çıkarlarını, sonra da kendi klik çıkarlarını önceleyen sınıfsal bir tutum içinde olmayı getirir. Nitekim yapılan da budur.

Ancak yine de kabul etmek gerekir ki, haddinden fazla bir halk düşmanlığı

İşçi Sınıfı Yol Gösteriyor!

ğı söz konusudur. Örneğin sadece Ocak ayında ülkemizde 2 milyon kişi Covid-19’a yakalanmış, resmi açıklamalara göre 5.500 insan ölmüşken ve dahası 32 milyon insan aşısızken ve günde 100 bin vaka açıklanırken, Sağlık Bakanı salgınla mücadele yerine “*Virüs eski gücünde değil. Artan sayılar sebebiyle endişelenmeye mahal yok. Büyüklerimizi ve kronik hastalıkları olanları koruyup, kişisel tedbirlere uyarak normal hayatımıza devam edeceğiz*” açıklamasında bulunabilmektedir. (28 Ocak)

Tıpkı yoğun kar yağışı nedeniyle yıkılan İstanbul Havalimanı kargo binası için Ulaştırma ve Altyapı Bakanı Adil Karaismailoğlu’nun, “*Zaten yıkılacaktır. Havalimanını ilgilendiren bir durum yok*” demesinde olduğu gibi. (28 Ocak)

Faşizm, iktidarı ve muhalefeti ile halk düşmanlığına devam ediyor!

Tam bir halk düşmanlığıyla karşı karşıyayız. Bu düşmanlığa, arsızlık, pişkinlik, yüzüstülük de eklenmiş durumdadır. Bu halk düşmanlığı geçtiğimiz hafta yaşanan ve bütün ülkeyi etkileyen kar yağışı karşısında iktidarı ve muhalefetiyle burjuva klik temsilcilerinin gösterdikleri performansta da açığa çıkmış

durumdur. Kar yağışının yoğun olacağı daha önceden bilinmesine rağmen hiçbir önlem alınmayarak milyonlarca insan mağdur edilmiştir. Bu mağduriyete rağmen iktidardaki ve muhalefetteki burjuva klik temsilcileri, “İstanbul” üzerinden kavgaya tutuşmuşlardır. Son yılların moda deyimiyle birbirlerine yönelik “algı operasyonu” gerçekleştirmişlerdir. Boğaz’da yemekten mobese görüntülerine, halkın yaşamış olduğu mağduriyetle alakasız bir dizi gelişme yoğun olarak tartışılmıştır ve tartışılmaya da devam etmektedir.

Bu tablo, iktidarı ve muhalefeti ile rejimin nasıl bir gerçeklik içinde olduğunu net olarak göstermiştir. Türk hakim sınıfları iktidarı ve muhalefetiyle halk düşmanlarıdır. Kar yağışında yaşananlar bu gerçeği bir kez daha teyit etmiş durumdadır. Halkın yaşamak zorunda bıraktığı sorunla ilgilenmek yerine kendi sınıf çıkarlarının önceleyen suni gündemleri ön plana çıkarmışlardır.

Ekonomik kriz tüm hızıyla sürerken AKP-MHP iktidarı, faturayı işçi sınıfına ve emekçi halka kesmeyi tüm hızıyla sürdürüyor. Başta temel ihtiyaç maddeleri olmak üzere neredeyse her şeye zam yapıyor. Halk daha ucuz ekmek alabil-

mek için saatlerce kuyrukta beklemek zorunda bırakılıyor. Elektrik ve doğalgaz başta olmak üzere temel gereksinimlere yönelik fahiş zam, işçi sınıfı ve emekçi halkın yaşam koşullarını giderek daha da katlanılamaz hale getirirken, iktidar ve “muhalefet”in gündemi “boğazda yemek ve mobese görüntüleri” olmuştur.

İşçi sınıfının ve emekçi halkın gündemi ise bellidir. Bu gündem çarşı pazarında yaşanan öfkeli seslerden, ucuz ekmek kuyruklarında yaşanan “biz bunları hak etmedik” söylemlerinden rahatlıkla anlaşılabilir. Hakim sınıfların bütün klikleri kendi aralarında dalaşırken, işçi sınıfı ve emekçi halk işsizlikle, yoksullukla ve hatta giderek açlık tehlikesiyle karşı karşıya bırakılmış durumdadır. Yüksek enflasyonun etkisiyle işçi sınıfı ve emekçi halkın alım gücü düşerken, uygulamaya konulan politikalarla halkın sadece bugünü değil geleceği de çalınmış durumdadır. Derin Yoksulluk Ağrı’ndan Hacer Foggo, “*İnanılmaz derece okulumu terk eden gençler var. Pandemiye liseyi terk eden ve eve katkı sağlamak için çalışmaya başlayan gençler var. Bu durum bütün Türkiye’de bu şekilde. ... 2021-2022 öğretim yılı için söylüyorum tam bir yıl içerisinde 155 bin 938 öğrenci okulu bı-*

rakmış” ifadelerini kullanmaktadır. (28 Ocak)

Hakim sınıf klikleri arasındaki iktidar dalaşı tüm hızıyla sürerken, ekonomik krizin işçi sınıfına ve halka fatura edilmesinde ortaklaşmaktadır. AKP-MHP iktidarı havuz medyası aracılığıyla yaşananları tersyüz eden propagandalarına devam ederken, burjuva muhalefeti ise “ekonomik kriz”den medet ummakta ve “ilk seçimde gidecekler” beklentisini kitleler içinde yaymaktadır. İktidar ve muhalefetin farklı söylemlerle de olsa “kitlelerin sokağa çıkmaması”nda ortaklaşmaları, bu yönlü açıklamalarda bulunmaları dikkat çekicidir ve elbette kitlelerin içinde bulundukları duruma ilişkin bir göstergeye işaret eder.

Hakim sınıflar “seçim”e hazırlanıyor!

Ekonomik krizin işçi sınıfı ve halka fatura edilmesi sonucunda, uygulanan ekonomi politikalarının da etkisiyle yüksek enflasyonla birlikte alım gücünün düşmesi, yoksullaşmanın daha da artması beraberinde burjuva muhalefeti umutlandırmış görünmektedir. “Millet İttifakı” erken seçim çağrısı yapmakta ve yapılacak seçimde “iktidar” olarak düzenin “güçlendirilmiş parlamenter sistem”le yeniden restorasyonunu önermektedir. Bu “çözüm”ün, işçi sınıfı ve halk açısından gerçek bir çözüm olmayacağı açıktır.

Her ne kadar seçimlerin gerçekleştirilip gerçekleştirilmeyeceği tartışmaları olsa da TC açısından ister başkanlık, ister parlamenter sistem olsun, seçim meselesi önemlidir. Birincisi faşist diktatörlük, kendisini “seçim” yoluyla meşrulaştırmayı istemektedir. İkincisi hakim sınıflar, ister başkanlık ister parlamenter sistem olsun “seçim” yoluyla kitlelerin rızasını almış görüntüsünü vermek zorundadır. Burjuva anlamda dahi olsa “demokrasi”lerde bu türden mizansenlere ihtiyaç vardır. Kısacası seçim şu ya da bu şekilde yapılacaktır.

“Cumhur İttifakı”da seçimlere hazırlanmaktadır. AKP içinde yaşanan son gelişmeler, başta Adalet Bakanı’nın değiştirilmesi olmak üzere bir dizi yeni atama, iktidar içinde dalaş ve tepişmeye işaret etmekle birlikte, seçime hazırlık olarak da görülmelidir. AKP Genel Başkanı olarak R.T.Erdoğan’ın kendisine tamamen biat etmiş kişileri bu nedenle atamaktadır. AKP’nin yeni bir “sopalı seçim” stratejisi izleyeceği, buna uygun kendini örgütlediği anlaşılmaktadır.

Dahası başta İstanbul Büyükşehir

Belediyesi olmak üzere, yaşanan tartışmalar, R.T.Erdoğan’ın bir kez daha Abdullah Öcalan’a gönderme yapması, Kürt oylarının en azından tarafsız kalmasının sağlanması ve HDP’nin kapatılma davasının hızlandırılması bu gelişmeler içinde değerlendirilebilir.

Bu gelişmelere ek olarak kontrgerilla da gözden geçirilmektedir. MHP’li mafyatik katillerin özel afla salınmasının yanında, başta IŞİD olmak üzere cihatçı çetelerin içerde ve dışarda yeniden örgütlenmesi ve yine kontrgerilla unsurunun Ukrayna’dan getirilmesi ve işkenceye uğramış görüntüsünün basına servis edilmesi, kontrgerilla başta olmak üzere devlet aygıtı içinde karşı devrimci vurucu güçlerin yeni bir dalaşına-hareketlenmesine işaret etmektedir. Bu kontrgerilla unsurunun özellikle Suriye savaşında, IŞİD başta olmak üzere cihatçı katillerin silahlandırılmasında rol aldığı açık olarak bilinmesi, başta R.T.Erdoğan olmak üzere iktidar sahiplerinin gelecekte olası yol kazalarına karşı kendilerince bir önlem alması anlamına da gelmektedir.

Faşizmin yeni bir sürece hazırlandığının bir başka işareti de R.T.Erdoğan imzasıyla yayınlanan medya genelgesinde de görülebilir. Genelgede “*ilgili kurum ve kuruluşlar tarafından gerekli tüm tedbirler gecikmeksizin alınacaktır*” denildikten hemen sonra devrimci yayınların sitelerinin Bilgi Teknolojileri ve İletişim Kurumu (BTK) tarafından “milli

güvenlik ve kamu düzeninin korunması” gerekçesiyle kapatılması, bu hazırlığın bir başka örneğini oluşturmakla birlikte, önümüzdeki sürecin nasıl geçeceğini de göstermektedir.

TC’nin gerçekleştirdiği her saldırı ilk önce ilerici ve devrimcilere yönelmektedir. Bu tarihsel tecrübeyle sabittir. Önümüzdeki süreç ve özellikle seçim sathı mahalline girildiği süreçte ilericilere, devrimcilere ve halka yönelik saldırılar daha da artacaktır. Haziran ve Kasım 2015 Genel Seçimi öncesinde yaşananlar bilinmektedir.

“Birleşirsek Kazanırız”da ısrar etmek!

Elbette “seçim” sonucu ne olursa olsun düzeni değiştirmeyecek, işçi sınıfı ve emekçi halkın sorunlarına çare olmayacaktır. Hakim sınıfların seçim gündemi de dahil olmak üzere kendi aralarındaki dalaşı sürekli takip etmek, bu dalaştan işçi sınıfı ve emekçi halk yararına devrimci politikalar üretmek gerekir. Ancak dikkat edilmesi gereken nokta, hakim sınıfların kendi gündemlerin peşinde değil, işçi sınıfının ve emekçi halkın sınıfsal çıkarlarını esas alan devrimci çizgide ısrar etmektir. Bu anlamıyla “Üçüncü Yol” gibi kavramsallaştırmalar, dahası çeşitli ittifak girişimleri vb. seçim odaklı çalışmalardır. İşçi sınıfı ve emekçi halkın kendi yolu, “ikinci yol”dur. Hakim sınıfların her iki ittifakına karşı “ikinci yol”da ısrar etmek, bu devrimci çizgide ısrarla sebat etmek gerekir.

Yapılması gerekenin ne olduğunu, yürünmesi gerekenin hangi yol olduğunu işçi sınıfı yine kendi pratiğinde göstermeye devam etmektedir. Geçtiğimiz hafta yaşanan BBC Türkçe emekçilerinin grevi ve kazanımı buna örnektir.

Yine Trendyol işçilerinin filli ve meşru direnişleri ve bu direnişin geniş bir toplumsal destek bularak kazanımla sonuçlanması son derece önemlidir. Özellikle Trendyol işçilerinin direnişi önümüzdeki süreçte işçi sınıfının direniş pratiğine yönelik son derece zengin derslerle doludur. Unutmamak gerekir ki, Trendyol gibi işletmeler kapitalizmin neo-liberal politikalar aracılığıyla kapitalist sermayeyi iş kanunlarının işçilere verdiği kimi kısmi haklardan kurtarmak için “kendi işinin patronu ol” sloganı ile taşerondan bile daha aşağı duran bu çalışma biçimini yaygınlaştırmasının ürünüdür. Bu açıdan bakıldığında gerçekleştirilen filli ve meşru direniş, kitlelilik ve kararlılık patrona geri adım attırmıştır. Dahası Trendyol işçilerinin direnişi aynı sektördeki başka işçileri de harekete geçirmiş, onlar da direnişe geçmiştir. Bu bize önümüzdeki süreçte ekonomik krizin etkisiyle işçi sınıfının fiili ve meşru direnişlerinin artacağını göstermektedir.

Trendyol işçilerinin fiili ve meşru direnişi, sendika bürokratlarına bel bağlamayan, haklılığı ve meşruluğundan taviz vermeyerek, sokağı esas alan bir pratiğin nasıl da kazandığına da iyi bir örnek oluşturmuştur. İşçi sınıfı ve emekçi halk, kendisine hakim sınıflar tarafından yaşam ve çalışma koşullarına karşı bu örnekten öğrenmelidir. Direnen işçiler yenilebilirler ancak direnmeyenler daha baştan yenilmişlerdir.

Birleşik Mücadele Güçleri örneği de süreci iyi incelemelidir. Karşımızda işçi sınıfının değişen koşullara rağmen kazanmış olduğu bir sınıf mücadelesi pratiği vardır. Bir yıl önce kuruluşunu ilan eden ve bu süre içinde kimi yetmezliklerine rağmen başarılı bir çalışma yürüten Birleşik Mücadele Güçleri, “Birleşirsek Kazanırız”da ısrar etmeye devam etmelidir. Şimdi bu pratiği daha da güçlendirmek ve büyütmek göreviyle karşı karşıyayız.

Bu anlamıyla 6 Şubat’ta İstanbul Kadıköy’deki buluşma önemlidir. Devletin tıpkı kuruluş açıklamasında olduğu gibi yoğun ilgiyle karşılayacağını kesin olduğu bu çalışma aynı zamanda önümüzdeki süreçte izlenecek devrimci çizginin, sokağı esas alan fiili ve meşru pratiğinin örneğini de oluşturacaktır.

“Biz Yapabiliyorsak Bütün İşçiler Yapabilir!”

Gebze’de kurulu bulunan Farplas fabrikası işçileri, ağır çalışma koşullarına ve yeni dönemde belirlenen asgari ücretle iyice derinleşen düşük ücret politikasına karşı “artık yeter” diyerek 20 Ocak günü iş durdurarak direnişe geçti.

12 fabrikadan oluşan bir kompleks içinde Farplas üst kimliği altında her fabrika için bir taşeron firmanın bulunduğu tesiste patron işçilerin sendikalaşmaması adına elinden geleni yapıyor.

İşçilerin direnişiyle başlayan süreçte 1000’den fazla işçinin sendikaya üye olmasıyla DİSK’e bağlı Birleşik Metal-İş, Limter-İş ve Çelik-İş yetkiyi aldılar.

Haber yayıma hazırlanırken Farplas işçileri gece vardiyasında patronun tehditlerine ve sendikal düşmanlığa karşı fabrikayı işgal ettiler. Gece boyunca fabrikada bekleyen işçilere sabah saatlerinde polis saldırısı gerçekleşti ve 100’ü aşkın işçi işkenceyle gözaltına alındı.

İşçiler ve sendika ise direnişte kararlı. Biz de Özgür Gelecek olarak direnişin nasıl açığa çıktığını işçilerden Betül ile konuştuk.

- Bize biraz kendinden bahseder misin? İşten nasıl çıkarıldın?

Betül: Tebligatla çıkarıldım, ilk çıkarılanlardan biriyim. Normalde idari izinliydim bugüne kadar. Kod-49 ve 25. anayasa maddesinden çıkarıldım. Bunlar da hırsızlık, verilen görevi yerine getirmemek, iş yerinde birinin malına zarar vermek, işi durdurmak gibi bir sürü şey. Aslında bunların hiçbirini yapmamış olmamıza rağmen hepimiz aynı maddeden çıkarılmış olduk, tazminat çıkmasın diye bu maddeden kovmuşlar hepimizi. Tebligat gelen ve otele çağrılan herkes Kod-49’dan çıkarıldı. Sendikadan dolayı işten çıkarılan 108 kişi olduğu bilgisi var ama daha da insanın işten çıkarılacağını biliyoruz bekliyoruz. Müdürler kendi ağızlarıyla da söylüyorlarmış “daha da çıkarılan olacak siz de üyeliğinizi iptal edin” diye fabrikanın içerisinde dolaşıyorlar.

Bir buçuk senedir çalışıyorum Farplas’ta. 6 aylık eleman iken takım lideri olarak seçildim. 2019’da girişim oldu 2 ay çalıştım T1 lokasyonunda, pandemi başladığı zamanlarda 2 ayım dolmadan çıkarılmıştım, pandemiden sonra geri alınacaklar olarak. Eylül’de bir daha başladım bu sefer T3 lokasyonuna geçtim.

- Fabrikada ağırlıklı olarak kadın işçiler çalışıyor. İçeride çalışma koşulları nasıl?

- T3 lokasyonuna geçmeden önce de

birçok amirin üslubu ile ilgili sorunlar yaşadığımı biliyorum. Bunu diğer elemanların yaşadığına da çok kez şahit oldum. Baktığınızda insan kayırma çok fazla, içeride senelerdir orada çalışıp emeğinin karşılığını alamayan zaten çok fazla insan var. Zaten bunların çoğu da kadınlar. En çok ayaklanmayı çıkaranlar da kadınlar, baktığınızda dik duranlar, “asla hakkımı almadan bırakmayacağım” diyenler kadınlar. Ağır çalışma koşulları var, molalar yok, sadece çay molası var. Sürekli bir devir daim ile çalışmak zorunda. İki dakikalık makineden ayrıldığınız için bile o insanlara tutanak tutulabiliyor, ekmekleri ile oynanabiliyor.

“Korkuyorlar, korkmakta da çok haklılar!”

- Açıklanan yeni asgari ücretle birlikte durum daha kötü bir hal aldı herhalde. İşçileri direnişe götüren süreç nasıl yaşandı?

- Bu fabrika 50 yıllık bir fabrika ama son 10 yılda çok ciddi bir büyüme göstermiş, bu yılki cirolarına baktığımız zaman 270 milyon dolarlık bir rakam ifade ediliyor. Bu rakamlar çok ciddi rakamlar ama bunlar elemanlardan kesilip büyüyen rakamlar.

Evet asgari ücret 2.800 iken bir tık üstünde çalışıyordu bu insanlar ama asgari ücrete yapılan zamlarla herkes asgari ücret sınırına alındı ve herkes asgari ücretle çalışıyor. Elemanlar konuşacak muhatap bulamadılar aslında o yüzden

iş bıraktılar. Zaten asgari ücret üzerinden devletin verdiği 47.5’luk bir zammı var. Asgari ücrette eşitlendi tüm maaşlar, şu anda 10 yıllık elemanda yeni giren aynı maaşı alıyor.

Bu elemanlar bunu fark ettiği an kendilerine muhatap bulamadığı zaman bir lokasyonda makineler durdurulunca bir sürü yerde makineler durdu. Bu durum müdürlere aktarıldı müdürler bunları ciddiye almayınca “biz toplanalım komple bütün makineleri durduralım, bir araya gelelim bir şekilde iyileştirme isteyelim”e döndü olay. Ve orada dört saatlik bir duruş oldu. CEO’da verilen söz, “dört ikramiye olarak ve bu olaydan dolayı kimse işten çıkarılmayacak” diye bir söz verdi. Bu sözden sonra elemanlar bir anda CEO’nun sözüne inanmadıkları için o sırada sendika ortaya çıktı. Onlar da “size söz veriyor ama bunun garantisi yok biz size bunu TİS ile yapabiliriz” deyince insanlar bu tarafa inanmaya başladılar aslında sendika böyle ortaya çıktı. Evet bir grup kendi arasında bir örgütlenme yapmaya çalışıyormuş ama bundan çoğu insanın haberi yoktu. CEO’da zaten sözünde durmadı daha istediği bir haftalık süre dolmadan 250 kişiyi aynı anda işten çıkardı.

- Patron direniş geliştikten ve sendika sürece dâhil olduktan sonra ne yaptı?

- İlk önce çağrıldığımda avukat ve insan kaynaklarından bir kişi Farplas’ta taşeron firma gözüktüğü için yedi tane, “Bizde taşeron firmanın temsilcisiyiz

sendikadan istifa etmez iseniz iş akdimize son verilecek böyle bir yazıyla size şöyle bir dava açılacak” diyorlar. Onlar da “imzalamayız” dediler, hepsi sendikaya döndü böyle bir yasal hakları var mı gibisinden. Olmadığını öğrenince imza atmadık. Baktığınızda şu anda terörist muamelesi görüyoruz fabrikada. Bizzat isimlerimizi kendi grup liderlerimiz vermiş insan kaynaklarına.

Farplas itibarının kaybolmasından çok korkuyor. Korkmakta çok haklılar çünkü meseleyi bu noktaya getirenlerde onlar. Senelerdir her zam dönemi böyle sıkıntılar olmuş ama kimse ayaklanmaya cesaret edememiş bugüne kadar.

Toyota, Hyndai, Renault, Mercedes, Tofaş, Ford’da çalışıyorlar.

Toyota ile zaten çok sıkıntılı bir süreç yaşıyorlar. Kalıplarını çekmek üzereydi. Bizim bu duruştan sonra iki saatlik bir gecikmeden dolayı bir ceza kesilmiş. Şu anda kanuni boşluktan faydalanmaya çalışıyorlar, taşeron şirketleri kapattılar hepsini tek bir şirkete toplamaya çalışıyorlar. Her hukuki yolu deniyorlar çünkü biliyorlar hukuki yollar uzun sürüyor insanlar yorulacak, çökecekler ve aynı topluluğu yakalayamayacaklar.

- Direnişinize diğer fabrikalardan tepkiler nasıl? İşçilere vermek istediğiniz bir mesaj var mı?

- Ben özellikle kadın işçilerden destek bekliyorum. Çünkü baktığınızda Farplas’ı ayakta tutan kadın işçiler, erkeklerin yapamadığı bir sürü iş var ve bunu kadınlar yapıyor. Senelerdir kadınlar üzerinden ayakta duran bir firma zaten. Bize çok destek mesajları geliyor. Bunun için video çekiyorlar, iş durduruyorlar, bunların hepsini görüyoruz. DİSK’in üye olduğu firmalarda da aynı şekilde iş giriş çıkışlarında iş durdurup destek oluyorlar. Ben bunun gazetelerde ve yerel basında daha fazla yer bulup gerçekten bu insanların haklarının sömürüldüğünün görülmesini istiyorum ki işçiler ve cesaretlenebilirler. Türkiye’de sendika ile çalışan işyeri sayısı yüzde 7. İşçiler üstünden çok ciddi bir sömürge var zaten ülke genelinde. Bunu da çok büyük firmalar yapıyorlar genelde. Bu yüzden ben herkesin kendi haklarının arkasında durmasını istiyorum. Biz yapabiliyorsak bütün işçiler yapabilir. Ayaklanmadan hiçbir hakkımızı alamıyoruz bu ülkede. Ne kadar çok sesimizi duyurursak o kadar çok çabuk sonuç alırız.

SÖYLEŞİ İlyas COŞKUN

BBC İstanbul Bürosu'nda yerel sözleşmeyle çalışan gazeteciler, 14 Ocak günü greve çıktı. Gazetecilerin grevi 16. gününde kazanımla sonuçlandı.

BBC ile kurumun İstanbul bürosunda yerel sözleşmeyle çalışan gazetecilerin örgütlü olduğu Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS) arasındaki toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde uzlaşmaya varıldı.

TGS, imzalanan yeni toplu iş sözleşmesiyle, çalışanların ücretlerinde yıllık yüzde 32 oranında artış, özel sağlık sigortasının aileleri de kapsayacak şekilde genişletilmesi, günlük brüt 60 TL değerinde öğle yemeği desteği kazanımlarını elde ettiğini açıkladı. Bizler de Türkiye Gazeteciler Sendikası Örgütlenme Uzmanı **İlyas Coşkun** ile grevin 13. gününde grevi, Türkiye'de gazetecilerin durumu üzerine bir söyleşi yaptık.

- Buradaki direnişin 13 yıldan sonra ilk defa Türkiye'de basın-medya açısından bir grev olduğu söyleniyor. BBC çalışanlarını greve götüren süreci, sendikanın bu süreçteki çalışmasını anlatır mısınız?

- Buradaki grev, 2009'daki ATV-Sabah Grevi'nden sonra medya sektöründe gerçekleşen ilk grev. BBC İstanbul işyerindeki grevin diğer bir özelliği ise Türkiye'de ilk defa yabancı kuruluşta gerçekleşen grev olmasıdır. Bu iki özellik, iki unsur bir yandan bizi güçlü kılıyor, bir yandan da bizi motive ediyor. Biz BBC İstanbul bürosunda 2021'in Mayıs ayında sendika çalışmalarına başladık. Hızlı bir şekilde üyelik çalışmamızı bitirdik. Ağustos 2021'de resmi toplu pa-

zarlık süreci başladı. Ağustos 2021'den, Ocak 2022'e kadar resmi pazarlık süreci, arabuluculuk süreci sürdü. Buradaki arkadaşlarımızın ağırlıkla talep ve isteği, Türkiye koşullarında ekonomik kayıplarını karşılayabilecekleri adil bir ücret artışı idi. Ne yazık ki tüm greve çıkan geçen sürede bu yönde bir adım, bir iyi niyet, müzakereye açık bir tavır göremedik. Tabiri caizse greve işveren sürükledi desek yanlış olmaz. Greve çıktığımız günün hemen ertesinde % 20'lik bir teklif geldi. Ama bu teklif, arkadaşlarımızı tatmin etmediği için greve çıkıldı. Bugün grevimizin 13. günü (26 Ocak, 2022). İlk günkü gibi kararlılıkla devam ediyor.

- Grev sürecini anlatır mısınız?

- Greve çıktığımız ilk gün birçok meslektaşımız buraya gelerek grevin ilk gününü, nedenlerini haberleştirdi, medyada yer buldu. Sonrasındaki günlerde de gazeteci arkadaşlarımız, meslek örgütleri, siyasi partiler, dernekler buraya gelerek ziyaretlerde bulunarak dayanışmalarını bizlerle paylaşıyor sağ olsunlar. Şunun altını çizmek gerekiyor; memleketin en soğuk zamanında, belki uzun yıllardır görülmeyen bir soğuk dönemde, kar altında bu grev devam ediyor. Haliyle bizi ne ısıtacak? sorusunun yanıtı dayanışma. Hem içerde yani yurtdışında hem de yurtdışında gazetecilerin bu grevi sahiplenmesi, desteklemesi yanımızda olduğunu hissettirmesi çok çok önemli.

Sizin aracılığınızla tekrar gelen arkadaşlarımıza, ziyaretçilerimize teşekkür ediyoruz. Greve dair temel beklentimiz

“Grevi kazandığımızda tüm gazeteciler kazanacak!”

ilk başta şu; saygı görmek istiyoruz. TGS, medya sektöründe yetkili olan 11 işletmenin, 10'unda yetkili. Bunlar arasında yabancı haber kuruluşlarının Türkiye büroları var. Örneğin; Reuters, ATP, RepliTV Enformasyon, masadayız, müzakerelerimiz sürüyor. Ve biz hiçbir uluslararası ya da ulusal düzeyde müzakere süreçleri hiçbir yerde görmediğiniz bir tavırla karşı karşıyayız. Talepler müzakere edilebilir, taleplerde ortak nokta muhakkak bulunabilir ama saygısızlığın tahammülü ve kabul edilebilir tarafı yok. Arkadaşlarımızın talepleri ve isteklerine saygı gösterildiğini gördüğümüz an bizim için her şey çok daha kolay olacak.

Bu açıdan şunun da altını çizmek gerekiyor; BBC İstanbul çalışanları, grevdeki arkadaşlarımız Türkiye'de yaşıyor. TL üzerinden ücret alıyor ve Türkiye'deki ekonomik zorlukları bizati yaşıyor. Haliyle Türkiye'deki gerçeklikten uzak teklifler kabul edilebilir değil. Tüm arkadaşlarımız iyi gazetecilik yaparak, aldıkları ödülle bilgisi ile onurlandırdılar. İşlerini severek yapıyorlar. Bu konuda işverenin de bir itirazı olmaz. Madem arkadaşlarımız işlerini iyi yapıyor, aldıkları ödüllerde bunların göstergesi.

“Dayanışma ve örgütlenmeye ihtiyacımız var!”

- Son olarak BBC grevi şahsında Türkiye'de basın çalışanlarının durumu hakkında neler söylemek isteriniz? Gazetecilere yönelik yoğun baskının olduğu bir dönemdeyiz. Gözaltı, tutuklama ve soruşturmaların olduğu, sahada engellemelerin yaşandığı bir ortamda gazetecilik yapılıyor.

- Basın-yayın gazetecilik işkolunda faaliyet yürüten bir sendika iki şeye dikkat etmesi lazım. Birincisi basın özgürlüğü, editöryel bağımsızlık, ikincisi ise gazetecilerin ekonomik ve sosyal refah hakları. TGS bu iki unsura dikkat ederek sendikacılık yapmaya gayret gösteriyor. Şöyle bir örnek vereyim; Bizim yürüme ihtiyacımız var, koşmaya ihtiyacımız var. Bir ayağımız basın özgürlüğü, edi-

töryel bağımsızlık ise diğeri de gazetecilerin ekonomik sosyal haklarıdır. Biri topallamaya başladığında, diğeri de yavaşlatıyor. Haliyle gazetecilerin cezaevinde olması, yaptıkları açıklamalar nedeniyle kovuşturmaya- soruşturmaya maruz bırakılmaları, hergün mahkeme salonlarında ifade vermek için adliye saraylarına gitmek zorunda kalmaları üzücü, yıpratıcı. Peki neden bu kadar basın özgürlüğüne yönelik bir saldırı var diye sorduğumuzda yanıtları elbette çok fazla... Bunlardan birisi de örgütsüzlüğümüz. Basın gazetecilik işkolunda 93 bin kayıtlı gazeteci var. Bunların 25 bini gazetecilik mesleğini icra eden kimseler ve TGS içerisinde bin 500 üyemiz var.

Şimdi bu şu demek; gazeteciler yeteri kadar mesleki anlamda, sendikal anlamda örgütlü değiller. Örgütsüzlük güçsüzlük demektir. Örgütsüzlük dayanışma olmadığına işaretler. Örgütsüzlük saldırılara açık olduğunuza işaretler. Sizin aracılığınızla tekrar dile getirelim; Biz istiyoruz ki, meslek örgütlerimizde ve sendikalarımızda buluşalım. Editöryel bağımsızlığımıza sahip çıkacak ilk başta birarada olmalı ve dayanışmayı büyütmeliyiz. Ekonomik ve sosyal haklarımızı iyileştirmek istiyorsak ilk başta dayanışmayı ve birlikteliği güçlendirmemiz gerekiyor. O yüzden bu haberi okuyan meslektaşlarımıza çağırım şudur; BBC grevi bir şekilde bitecek ve başarıyla bitecek. Buradaki kararlılıktan ve buna olan inancımızdan şüphemiz yok. Ve bu grevi kazandığımızda tüm basın-yayın gazetecilik işkolundaki çalışanlar, gazeteciler kazanacak. 2009'dan sonra gerçekleşen ilk grev kazanımla bitecek. Türkiye'de faaliyet yürüten yabancı medya kuruluşları içerisinde ilk defa gerçekleşen bu grev başarıyla bitecek. Buna inanıyoruz ki, herkese bir moral olacak, güç verecek, taleplerini, isteklerini editöryel bağımsızlıktan tutunda ekonomik ve sosyal haklara kadar tüm taleplerini daha cesaretle dillendirme fırsatı sağlayacak. Dayanışmaya, birlikteliğe ve örgütlenmeye ihtiyacımız var.

SÖYLEŞİ | Trendyol Emekçileri Direndi, Kazandı!

Trendyol firmasında arabalı kurye hizmeti veren Trendyol Express çalışanları, 24 Aralık Pazartesi günü ücretlerine yüzde 11 zam yapıldığını öğrendikleri anda iş bırakma eylemi başlattı. İstanbul'da başlayan eylemler kısa sürede Ankara, Eskişehir, Bursa, Bodrum, İzmir, Trakya, Çerkezköy gibi birçok ile yayıldı. Kuryeler, araç bakım ve benzin dahil olmak üzere masrafların kendilerine ait olduğunu hatırlatarak ücret zammının artırılmasını istedi. Firmanın İstanbul Maslak'ta bulunan Genel Merkezi önünde de kitlesel eylemler devam etti.

Kuryeler yaptıkları eylemlerle kamuoyu desteğini de yanına aldı. Çok sayıda kişi, kötü hava koşullarında dahi hizmet vermeye zorlanan çalışanlarla destek mesajları paylaştı. Trendyol işçilerinin firma genel merkezi önünde yaptıkları 3 günlük direnişe çok sayıda emek kurumu ve DİSK/Nakliyat-İş ile Umut-Sen'den de destek geldi. Yapılan 3 günlük eylem ve iş bırakmanın ardından Trendyol patronları, zammı % 38.8'e çıkarmak zorunda kaldılar.

Biz de Özgür Gelecek gazetesi olarak Trendyol emekçilerinin direnişine yerinde tanıklık ettik. Yüzlerce işçinin hak talepli eyleminde, birçok işçi ilk kez direnişe geçtiğini ve bunun heyecanını yaşadığını aktardı. Kazanılan direnişin ardından da işçiler, örgütlü olmanın gücünü fark ettiklerini vurguladılar.

Maslak'ta Trendyol Genel Merkezi önünde gazetemize konuşan Trendyol emekçisi **Mustafa Biçer**, bize direniş sürecini şöyle aktardı:

“Direniş süreci ilk olarak spontane bir şekilde başladı. Yüzde 11'lik zam haberi verildikten sonra işçiler Maslak'a yürüdü. İstanbul şubelerde herkes bir planlama yapılmadan burada biraraya gelen arkadaşlar organize oldular, haklarını yüksek sesle aramaya başladılar. Her platformda bunu dile getirmeye çalıştık. Burada üç gün boyunca güzel bir fiili bir direniş gerçekleşti. Bu sektör çok yeni bir sektör ve bu direniş sadece küçük bir hak arama çalışması değil

hukuki ve statü olarak da hak arama çalışmasıdır.”

Biçer, kazanımın ardından işten çıkartılmak istenen işçilerin olduğunu ve buna yönelik takiplerinin de devam ettiğini söyleyerek sözlerini şöyle sonlandırdı:

“İşten çıkartılmak istenenlerin de çıkartılmaması yönünde bir talebimiz var, şimdi de bu talebin peşindeyiz. Ancak şu an için bu talebimizle ilgili herhangi bir bilgi yok, biz bilgi istiyoruz. Yine aynı şekilde Zoom toplantısıyla söylediler bu bilgileri bize. Bu bilgi geldiği taktirde biz de burada mutlu bir şekilde ayrılacağız. Taleplerimizin yarısı karşılandı fakat diğer taleplerimiz için de açıklama yapılmasını bekliyoruz Bu da zor bir şey değil. Biz de bu şekilde işimizin başına dönmek istiyoruz artık. Bu konuyla ilgili de yöneticilerle iletişim kurulmaya çalışılıyor, bununla ilgili bir garanti geldiği zaman direnişimizi tamamlayacağız. Çünkü biz burada üç gün boyunca direndik, belli haklarımızı aldık şirket yöneticilerinin de artık bunlara saygı duyacağını düşünüyorum.”

Bir diğer işçi **Bilal Kızılaslan** ise direnişe dair şunları anlattı:

“Trendyol Ekspres'te yaklaşık üç yıldan beri görev yapıyorum. Biz neden buradayız, çünkü bize çok kötü bir zam dayatıldı, bu zammı kabul etmeyeceğimizi, bu şekilde çalışmayacağımızı söyledik. Trendyol'da 'şartlarımız bu, işinize gelirse' dedi ancak biz yine bunu kabul etmeyerek arkadaşlarla birlikte toplanıp buraya geldik. Bize dayatılan % 11'lik zamma karşı direnişimizi kar-kış demeden üç gün boyunca sürdürdük ve kazandık. Bizi bu alanda yalnız bırakmadığınız için de size teşekkür ediyorum.”

“Süreci takip edeceğiz!”

İşçilerin verdiği bilgilerin ardından Umut Sendikası'ndan **Başaran Aksu** ile konuştuk. Aksu da 3 günlük direniş ve kazanımı şu sözlerle özetledi:

“Trendyol direnişi tüm Türkiye çapında bir direnişti. Ankara, Eskişehir,

Bursa, Bodrum, İzmir, Trakya, Çerkezköy ve İstanbul benzeri tüm ilçelerde ortak ve organize bir direniş yürütüldü ilk kez. Tedarik zinciri olan bu devasa şirkette çalışan ve işçilik sözleşmesi altında iş hukukuna dayanmayan iş ortaklığı kandırmacası adı altında işçilerin sömürüldüğü, işçilerin asgari ücretin de altında çalıştırıldığı bir ortam yaratılmıştı burada. Ve Trendyol muazzam bir emek sömürüsü dengesi kurmuştu. İşçiler buna karşı ayağa kalktılar, talepleri % 11 zammın % 50 oranında artırılmasıydı. Zaten kendi rakamları 14.000 TL'nin üstünde çıksın diye direnildi. Burada ise % 38.8'lik bir zam elde edildi ve bu işçileri memnun etti. Burada biz, şubelerde çalışan arkadaşlarla görüştüğümüz zaman da memnun olduklarını ifade ettiler. Geriye sadece bu mücadeleye önderlik eden arkadaşlar işten atılmı atılmaz mı gibi bir endişe kaldı, onun için uğraşıyoruz. Şu an işten çıkartılan yok, mobbinge ilgili de değerlendirme yapacaklarını söylemiş şube müdürleri. Biz ücretle ilgili meselede anlaştık ve diğer meseleler için de süreci takip edeceğiz. Trendyol işçilerinin direnişi kamuoyunda çok duyuldu, bu da şube müdürleri ve patronlar üzerinde büyük bir baskı oluşturdu. Hem kamuoyunun

bu basıncı hem de işçilerin buradaki direnişi bu sonucu üretti. İşçiler direne direne kazanılacağını göstermiş oldu.

Aksu “bununla beraber sermayenin de saldırıları var. İşçilerin örgütsüz olması da bu salgının önünü açıyor. Siz de burada örgüt olmanın gücünü gösterdiniz. Bu örgütlenmeye ve örgütlü olmanın gücüne dair ne söylemek istersiniz?” şeklindeki sorumuzu da şöyle yanıtladı;

“Fiilen üç konfederasyonun temsil ettiği sendikal düzen çökmüş durumda. Yani sermayenin düzenlediği yasalarla, sermayenin güç sahipleri düzenlediği sınırlarla yol almaya çalışan sendikacılık çuvalladı ve büyük oranda sermaye gruplarının denetimi altındadır bu konfederasyonlar. Dolayısıyla milyonlarca işçi ve işsiz örgütsüz ve dağınık durumda. Biz aslında örgütsüz olan bu milyonlarca işçinin fiili yol yordamla örgütlenebileceğini, hakları için mücadeleye edebileceğini, örgütlülük yerini sağlamlaştırabileceklerine dair somut durumlardan somut çabalar üretmek zorundayız. Yani Trendyol direnişinin kazanımında da bu fiili meşru mücadelelerin ve bu direniş tarzının kendisinin etkili olduğunu düşünüyoruz. Ve bugün ortaya çıkan sonuç da bu tarzda gitmiştir tekrar.”

KADINLARIN BİRLİĞİ

Tesadüf Değil Erkek Devlet Şiddeti

Erkek devlet şiddetinin pek çok yönü var. Bu şiddetin her dönem farklı bir yönü ön plana çıkıyor. Ve biz bunu görmek, tartışmak ve teşhir etmek zorunda kalıyoruz. Son dönemde de en fazla gün yüzüne çıkan biçimi devletin “kolluk güçleri”nin kadınlara uyguladığı şiddet oldu. Sadece birkaç örneği inceleyerek bir erkeğin uyguladığı şiddetin devlet eliyle nasıl büyütüldüğünü görebiliriz.

Gülistan Doku, bu durumun somut bir örneği olarak duruyor. Bütün süreç hafızalarımızda henüz çok taze ve “Gülistan Doku nerede” diye sormaya devam ediyoruz.

Sormaya devam ediyoruz çünkü Dersim gibi 7 gün 24 saat binlerce kamerayla gözetlenen bir kentte herhangi bir kaybın bulunamadığı iddiası tahammül sınırlarımızı zorluyor. Aradan iki yılı aşkın bir zaman geçmesine rağmen Gülistan’ı bulmak için bir arpa boyu yol gidilmediğini biliyoruz.

Biliyoruz çünkü şüpheli Zeynel Abakarov çok uzun bir süre şüpheli sıfatına dahi alınmadı. Erkek devlet faili erkeğe kendini kurtarması için gerekli her olanağı önüne serdikten ve onun kendini kurtardığından emin olduktan sonra ifadesini almaya karar verdi.

Zeynel Abakarov’un üvey babasının polis olması yeterliydi, bir kadının katledilmesinin üstünün bir bütün devlet eli ile örtülmesi için. Sadece bu örnek devletin bütün mekanizmalarının kadına yönelik şiddet etrafında örgütlendiğinin küçük bir resmi.

Gülistan tek örnek değil! 2021 yılında 217 kadının ölümü “şüpheli” olarak servis edildi ve çoğu kadının ölümünün “intihar etti” denilerek üstü kapatılmaya çalışıldı. Yüzlerce kadının ölümü erkek devletin uydurduğu “şüpheli ölüm”ün içine sıkıştırılmak, orada unutturulmak isteniyor. Camdan, balkondan düşen ya da bir yerlerden atlayan, intihar eden kadınların yanında hep bir erkek oluyor ya da kadınlar en son intihar ettiğini iddia eden erkeklerin yanında görülüyor. Yine de erkekler değil, kadınların ölümü şüpheli olarak anılıyor.

Kadınların ölümünü şüpheli adı altında tesadüfmüş gibi göstermeye çalışan erkek egemen devlet katil erkeklerle aynı zamanda bir çıkış yolu gösteriyor. İntihar dahi olsa arkasındaki sistematik erkek şiddetinin üstü örtülüyor, intihar olduğu koşullarda erkeğin suçunun hafifleyeceği fikrinin yayılmasına neden oluyor. Ve devletin bütün me-

kanizmaları bu fikrin yerleşmesi için canla başla çalışıyor. Yargı, taciz ve istismar faili erkekleri yargılamıyor. Yargılamaya mecbur kaldığı örneklerde ise ödül gibi cezalar veriyor. Dahası şiddet faili erkeklerin isimleri bile gelecekleri düşünülerek saklanıyor. Sonuç olarak intihar, erkek şiddetini gizlemenin bir yolu olarak kullanılıyor.

Erkek devletin bu yönlendirmesinin erkekler nezdinde ne kadar işe yaradığını pek çok örnekten biliyoruz. İpek Er, uzman çavuş Musa Orhan’ın tecavüzü sonrası intihar etmişti. Bu durumda bile tecavüzcü-katil Musa Orhan’ın geleceği gözetilerek, iyi hal indirimleri ile cezasız bırakılmasından biliyoruz!

Komşusunun istismarına maruz kaldığını intihar notunda yazan Damla Demir’in tırnaklarından alınan örneklerle DNA’sı eşleşen erkeğin adının dahi korunmasından ve ev hapsi kararıyla ödüllendirilmesinden biliyoruz!

Sedefnur Çağlar’ın katledilmesinden biliyoruz. Sedefnur Çağlar’ın, polis olan erkek arkadaşının yanında 7’inci kattan düşmesini, “kıskançlık sonucu intihar etti, ben onu kurtardım” diyerek kendini aklamaya çalışan erkekten biliyoruz

Son iki yılda en az 28 kadın evde yalnız değilken, balkondan ya da pencereden düşerek yaşamını yitirdi. Şüpheli olarak kayıtlara geçen bu ölümlerin birçoğu henüz aydınlanmadı. Soruşturması tamamlanan bazı örneklerde de, intihar ettiği öne sürülen kadınların, öldürüldüğü açığa çıktı.

Aynı zamanda hapishanelerde kadınların yaşadığı tacizin ve şiddetin cezasız kalmasından biliyoruz erkek devlet şiddetini. Garibe Gezer’den biliyoruz. Kandıra Hapishanesi’nde sistematik tecavüze, şiddete maruz bırakıldığında bir soruşturma dahi açılmadı. Sonra “intihar etti” dendi. Onca delile rağmen bir soruşturma dahi açılmaması devletin polisine, askerine, gardiyanına varana kadar bütün kolluk güçlerine, kadınlara uyguladıkları şiddet karşısında koruma altında olduklarının teminatı veriliyor.

Devletin erkeklere verdiği teminatlar saymakla bitmiyor. Devlet bütün varlığı ve olanakları ile erkeklere arka çıkmaya devam ettikçe kuşkusuz kadına yönelik şiddette biçim değiştirerek artacak. Bu gerçeklik mücadelemizin zorlu ve çok yönlü olduğu gerçeğini bir kere daha hatırlatıyor. Sesimizi, gücümüzü daha fazla birleştirmeye zorluyor.

KBG: “Gülistan Doku Nerede?”

Kadınlar Birlikte Güçlü, Kadıköy’de Süreyya Operası önünde biraraya gelerek 753 gündür kayıp olan Gülistan Doku’ya ne olduğunu sordu. Kadınlar, “şüpheli ölüm” ve “intihar” denilen kadın cinayetlerinin hesabını sormaktan vazgeçmeyeceklerini, Gülistan’a ne olduğunu gizleyen iktidarın Gülistan’ın faili olduğunu haykırdı.

“Bir kişi daha eksilmeyeceğiz”, “Kadınlar birlikte, birlikte güçlü”, “Katledilen kadınlar isyanımızdır”, “Gülistan Doku’ya ne oldu”, “Susmuyoruz, korkmuyoruz, itaat etmiyoruz” sloganları atan kadınlar, “Gülistan Doku’ya ne oldu?”, “Gülistan’ın faili devlettir”, “Katledilen kadınlar isyanımızdır”, “Gülistan li ku ye” vb. dövizler taşıdı. “Gülistan’ın faili devlettir” yazılı dövizini alana almak istemeyen ve “suç olduğunu” söyleyen polis, dövizini indirmeye çalıştı. Polise müsaade etmeyen kadınlar, dayanışmaları sayesinde dövizin taşınmasını sağladı.

Nevruz Tuğçe Özçelik, katledilen bütün kadınların akıbetini belli oluncaya kadar hesap sormaya devam edeceklerini dile getirdi.

Özçelik, Dersim gibi 7/24 kameralarla izlenen bir kentte bir kadına ne olduğunun bilinmemesinin mümkün olmadığını söyleyerek, Gülistan Doku’ya ne olduğunun gizlendiğine işaret etti. Özçelik, sözlerine şöyle devam etti: “Bizler Kadınlar Birlikte Güçlü olarak bugün buraya bir kez daha ‘Gülistan Doku’ya ne oldu?’ diye sormaya geldik. Çünkü Gülistan Doku’ya ne olduğunu sormaktan vazgeçersek bir kişi daha eksileceğiz. Birbirimizden vazgeçersek bir kişi daha eksileceğiz. Bizler bir kişi daha eksilmemek için bugün buradayız.”

Basın açıklamasını Kadınlar Birlikte Güçlü adına Sinem Tuğcu okudu.

“Nafaka Gaspına Karşı Mücadeledeyiz!”

Kadınlara dönük saldırıların ardı arkası kesilmiyor. İstanbul Sözleşmesi’den çıkılmasından sonra 6284. yasanın kaldırılmasının her an gündeme gelmesi durumuna karşı kadınlar teyakkuz durumundayken bir de 2021 bitmeden bu saldırıların devam edeceğinin “güçlü” bir sinyali daha verildi. Daha önce nafaka hakkının kaldırılması çokça gündeme geldi ve kadınların mücadelesi sonucu her seferinde bir şekilde durduruldu. Ancak nafaka tartışmaları tekrar hükümetin gündeminde çünkü erkek egemen devletin dönem sözcüsü AKP, sırtını erkeklere dayamakta ve içinde bulunduğu siyasi krize merhem olacağını düşünerek kimi gerici faşist dernekleri memnun etme derdinde. Buradan yola çıkarak nafaka hakkının gaspını yasalaştırma yolunda kararlı olan siyasi iktidarın, bu yıl içerisinde nafaka saldırısını yeniden TBMM’nin gündemine taşınması bekleniyor.

Keza R.T.Erdoğan 2021 Aralık ayında yaptığı açıklamada “*Temennimiz odur ki bu yıl içerisinde bu problemi çözelim. Kadınların mevcut haklarından geriye gidilebilecek bir çalışma asla söz konusu değildir. Tüm tarafları koruyacak, çocuğu da gözetecek usul geliştireceğiz. Herkesin içine sinecek bir sonuca varıncaya kadar çalışmalarımızı sürdüreceğiz. İlgili bakanlıklarımız titiz bir istişare ve fikir teatisini yürütüyor. 2022’de nafakayı da içine alacak şekilde boşanma hukukuna ilişkin konuları yeni mağduriyetlere yol açmayacak şekilde ele alacağız*” sözleriyle nafaka saldırısının üzerinde “derin” çalışmalar olduğunu duyurdu.

Nafaka gündeme geldiğinden bu yana kadınlar, kadın örgütleri itiraz noktalarını oluştururken iktidarın manipülatif bilgilerinin aslı olmadığını yüksek sesle dile getirdi ve gerçekleri haykırdılar. Nafakanın süresiz olmadığını, nafaka alan tarafın ekonomik durumunun düzelmesi veya yeniden evlenmesi durumunda kesilmesi gibi nafakanın kadınlara değil yoksulluğa düşen tarafa

verilmesi bilgisi gibi.

İlgili maddede yer alan yoksulluk nafakası, boşanma sırasında verilen tedbir nafakası ve çocuklar için verilen iştirak nafakası gibi bakım nafakasının bir türüdür. Evlilikteki taraflardan biri boşanmayla birlikte yoksullaştığında geçimini sağlayabilmek için diğer taraftan mali gücü oranında, süresiz olarak nafaka isteyebilir (Türk Medeni Kanunu [TMK], m. 175). Burada “süresiz” ibaresinin nafakayı alan tarafın evlenmesi durumunda kesilmesi manüple edilen bir bilgidir.

Çok düşük miktarlarda belirlenen ve büyük oranda tahsil edilmeyen nafakanın kadınların zenginleşmesi, nafaka için erkeklerle evlenip boşanması vb. neredeyse hurafeye denk düşen bilgilerin gerçeğini dile getirmeye ve anlatmaya devam etmek gerekiyor. Yine nafakanın süresiz veya süreli olmasının taktirinin mahkemeye bırakılması tartışması da gündemi işgal etmeye başlayan başka bir noktadır. Ve bu da kürtağın fiili olarak yasaklanmasına denk düşecek şekilde nafakanın fiili olarak mahkemeler yoluyla süreli hale getirilmesinin önünü açan bir tartışmadır.

Nafaka meselesinde yapılan tartışmalara baktığımız zaman öne çıkan diğer bir nokta ise nafakayı devletin ödemesi tartışması oldu.

Tartışma “*Nafaka ödemeye hükmedilen taraf bu nafakayı evli kalınan süre 10 yılsa 10 yıl ya da bunun yarısı gibi sınırlı bir süre ödeyecek. Bu süre bitiminde eş çalışmıyor, halen nafakaya ihtiyaç duyuyorsa bu durumda devlet kurumları devreye girecek. İlgili sosyal yardım mekanizmaları devreye alınarak kadının nafakasını ödemeyi devlet üstlenecek*” şeklinde çeşitli haber siteleri üzerinden kamuoyuna açılmış oldu. Ancak ifade etmek gerekir; nafakayı devletin ödeyeceği tartışmasını erkeği korumaya, yaşanan şiddetin üstünü örtmeye dönük bir hamle olarak AKP’nin kendi kitlelerinin de bir nabzını yoklama şeklinde okumak gerekiyor.

Nafaka, kadınların erkeklerden alacağıdır!

Çünkü nafaka aslında evlilik içinde kadınların harcadığı karşılıksız emeğin erkekleri güçlendirirken kadınları güçsüzleştirip yoksullaştırdığının, kadınların harcadıkları emek karşılığında erkeklerden alacaklı olduğunun itirafı ve ifşasıdır. Kasıt bu olmasa da, nafakayı evlilik süresine oranlayarak sınırlandırma çabası ise evlilikte harcanmış olan karşılıksız emeğin apaçık bir itirafıdır. Yine nafakanın kadınlara verilmesi eşit koşullara, eşit istihdam edilmeme, eşit ücret almamanın sonucu olarak kadınların yoksulluğa düşen taraf olmasının da itirafı ve kanıtıdır. Kadının bugün içinde bulunduğu yoksunluk ve yoksulluğun sebebi dün harcamış olduğu emek ve hayatını dört duvarın arasında geçirmesidir. Yoksulluk nafakası tartışması, kamuoyunda toplumsal gerçeklikten kopuk şekilde siyasal iktidarın aile politikası çerçevesindeki beklentileri ve dayatmalarıyla, kadının “aile” içinde tutması ile iş, sosyal ve sokak hayatının dışında tutma politikasının ürünüdür.

Devletin yapması gereken, kadınların bugünkü ihtiyaçlarını gözönüne alıp bir nafaka miktarı belirlemek ve onun ödenmesini sağlamaktır. Elbette ki tüm bunları talep ederken kadınların iş alanlarında insanca yaşam koşullarının sağlanması ile istihdam edilmesi, eşit ücret alması gibi talepler için mücadele etmeyi de ihmal etmemek gerekir. Kadınların eşit koşullarda çalışmaması, ev içi emeğinin devasa boyutlara ulaşmasına rağmen görünmezliğin devam etmesi ve buna benzer bir çok nedenden ötürü daha fazla yoksulluğa düşen taraf olması nedeniyle nafaka hakkının bugün siyasi iktidar tarafından gasp edilmesine izin veremeyiz. Bu saldırı üzerinden kadınların şiddete mahkum edilmesi politikasının bir parçası olan nafaka saldırısı da sokağı daha fazla örgütlemek, saldırılara karşı koymak için önemlidir. Kadın örgütleri olarak birlikte nafaka hakkına karşı mücadele etmek için sokakta olmalıyız.

“Trans Cinayetleri Politikadır!”

İzmir’deki 20 Kasım Komitesi’nin çağrısıyla aralarında YDG’li kadınların da bulunduğu LGBTİ ve insan hakları örgütleri, kentte trans kadınlara yönelik, giderek artan saldırı ve cinayetlere karşı Konak Alsancak’ta bulunan Türkan Saylan Kültür Merkezi önünde bir basın açıklaması yaptı. Eylemde “**Trans cinayetleri politiktir**” vb. dövizler taşınırken, açıklamayı **Elif Soylu** okudu.

Trans kadınlara yönelik giderek artan şiddet nedeniyle kaygılı, üzgün ve öfkeli olduklarını söyleyen Soylu, “*LG-BTİ+’lara yönelik hedef gösterme, nefret söylemleri ve spesifik olarak trans kadınlara yönelik kamusal ve medyatik saldırılardan güç alan faillerin etkin ve şeffaf soruşturma yürütülerek nefret saikiyle işledikleri cinayetler için en üst sınırdan ceza almalarını talep ediyoruz. 17 Ocak gecesi ise trans kadınlar 4 kişi tarafından gasbedilmeye çalışılmış ve şiddete maruz kalmışlardır. Olay yerinde bulunan ve müdahale etmesi için çağrılan polis memuru trans kadınlara açıkça ‘sizi korumak zorunda değilim’ demiş ve transfobik hakaret ve aşağılamada bulunmuştur. Polis, yaşanan saldırıya ilişkin tutanak tutmamış, delil toplamamıştır. Arkadaşlarımız karakolda da faillerin ölüm tehditleri ve fiziksel saldırısına maruz bırakılmıştır. Açıkça etkin bir soruşturma yürütülmemiş ve trans kadınlar kolluğun kötü muamelesine maruz kalmıştır*” dedi.

“İktidarın saldırılarının sonucu”

Soylu sözlerini şöyle noktaladı; “*Kadına yönelik şiddet ve her türlü suçun önlenmemesi ve açıkça cezasız bırakılmasının trans kadınlara yönelik nefret ve saldırılar için faillere adeta ‘alan’ açtığını gözlemliyoruz. Son dönemde giderek artan translara yönelik gerçekleşen nefret saldırıları ve cinayetleri toplumsal ve politiktir. Buradan bir kere daha sesleniyoruz; trans cinayetleri ve nefret suçları önlenabilir. Devleti, uluslararası sözleşme ve anayasal yükümlülüklerinden doğan her türlü ayrımcılık ve nefret suçunu önlemek ve cezalandırmak için görevini yapmaya; tüm kamuoyunu her türlü nefret saldırısına karşı ses çıkarmaya çağırıyoruz.*”

TC ve DAİŞ'in Hayalleri Sinaa'ya Gömülürken

Sadece askeri güçler de değil, Haseke'de halk büyük oranda kendi mahallerini savunmak için seferber olmuş durumdadır. DAİŞ çetelerinin halkın evlerine girerek, insanları canlı kalkan olarak kullanması, bazı yerlerde sivil insanların kafalarını keserek katletmeleri, QSD'nin operasyonu uzatmasındaki en büyük nedendir.

50 ülkeden yaklaşık 5.000 DAİŞ çetesinin bulunduğu Haseke'deki Sinaa Hapishanesi'ne geçtiğimiz günlerde DAİŞ çok kapsamlı ve koordineli bir saldırı düzenledi. Dışarda bulunan çeteler, araç patlatarak aynı zamanda hapishanede bulunan çetelerin büyük oranda kaçmasını sağlamış, 20 Ocak'tan beridir Haseke'de belli mahallelere dağılarak çatışmaktadırlar. Afrin'in faşist TC güçlerince işgal edilmesinin üzerinden 4 yıl geçmiş, bu işgalin yıldönümünde ise DAİŞ Haseke'yi ele geçirmeyi planlamıştı.

Şehir içerisinde ve daha öncesinde okul olarak kullanılan hapishanede, Dera Zor'u özgürleştirme hamlesi kapsamında esir alınan çeteler yer alıyordu. Çetelerin aylar öncesinden, özellikle TC'nin işgal ettiği bölgelerden gelerek, hapishanenin bulunduğu Xiweran mahallesi ve çevresine yerleştiği, esas saldırının da bu hücreler üzerinden yapıldığı bu süreçte yakalanan çetelerin ifadelerinde geçmektedir.

Son bir haftadır gelişen saldırıları yalnızca hapishaneye yapılan bir saldırı olarak değerlendirmekten çok, içerisinde TC devleti, Suriye Rejimi ve emper-

yalist devletlerin Rojava Devrimi üzerinden yapmak istedikleri planların bir parçası olarak görmek gerekir. Saldırıyı yapan DAİŞ çetelerinin, TC'nin işgal ettiği bölgelerden geldiği bilinen bir gerçekken, çetelerin bu saldırı gücünü TC'den aldığı ve onlar eliyle yönlendirildiği üzerine şüphe yoktur.

Özellikle hapishaneye dönük saldırının başladığı sıralarda takviye için giden Tıl Temir Askeri Meclisi aracının TC'nin SİHA'ları tarafından vurulması yine aynı gün, Til Temir cephe hattına TC'nin yığınak ve sevkiyat yapması, Şengal'de 2 YBŞ aracının vurulması, Zırgan ve Ayn İsa hattına Türk ordusunun saldırılarının hepsini ciddi bir organizasyonun parçaları olarak görmek gerekir.

İki ihtimal vardır, bütün bu parçalara baktığımızda, özellikle Demokratik Suriye Güçleri'nin enerjisini bölmek ve buradan doğru başarısızlığa uğratmak böylece DAİŞ'in Haseke saldırısına nefes olmaktır. Diğer ihtimal de DAİŞ'in bu saldırısını ve QSD'nin güçlerinin büyük oranda bu bölgeye sevk edilmesini fırsat bilerek bir operasyon işgal saldırısına girişmekti. Ancak -içerisinde

Enternasyonal Devrimcilerin de bulunduğu- QSD güçleri, DAİŞ'in uzun süreden beridir ilk defa giriştiği bu kapsamlı saldırıyı ciddi oranda boşa çıkartmakta gecikmediler.

Sadece askeri güçler de değil, Haseke'de halk büyük oranda kendi mahallerini savunmak için seferber olmuş durumdadır. DAİŞ çetelerinin halkın evlerine girerek, insanları canlı kalkan olarak kullanması, bazı yerlerde sivil insanların kafalarını keserek katletmeleri, QSD'nin operasyonu uzatmasındaki en büyük nedendir. Halkın evlerine girerek buralardan çatışmayı sürdüren çetelere karşı, QSD güçleri çok özenli ve dikkatli bir operasyon süreci işletmektedir.

Saldırı konsepti devrede!

Bir de bu saldırılarda Şam Hükümetinin yaklaşımlarına değinmek gerekir. Şam Hükümetinin saldırı başladıktan sonra bölgeden ayrılan insanlar için kapılarını açtıklarını duyurmuş, giden ve Suriye rejiminde askerlik yapmayan gençleri askere aldığı bölgeden gelen haberler arasındadır. Şam Hükümeti, bu saldırıdan "kendi yararına ne kaparım" düşüncesiyle hareket etmeyi sürdürmüş, çete-

lere yönelik süren operasyonları "savaş suçu işleniyor" söylemleriyle QSD'nin mücadelesini karalamış, bu haliyle çetelere destek sunmuştur.

Bu saldırılarla yeniden ortaya çıkan şey, faşist AKP ve Şam hükümetlerinin Rojava Devrimi'ne karşı, uzun süredir ciddi bir etkisi olmayan DAİŞ'i yeniden canlandırmaya ve Özerk Yönetim'e karşı kullanmaya çalıştıklarıdır. Bu anlamıyla özellikle Dera Zor'u özgürleştirme hamlesinin ardından çok büyük oranda güç kaybeden ve coğrafi olarak silinen DAİŞ'e verilen destek, çetelerin bölgede yeniden bir koz olarak kullanılmaya çalışılmasının göstergesi olarak okunmalıdır.

Rojava Devrimi'nin kazanımlarını yok etmek için dört bir elden, dört bir cepheden saldırılar devam etmektedir. Bu saldırı ve işgal tehditleriyle her gün devrim topraklarında cephe hatlarına ağır silahlarıyla saldıran TC ordusu ve onun yine Amerika ve Rusya'nın izniyle, Rojava Devrimi'nin kadrolarına dönük gerçekleştirdiği hava saldırıları, KDP'nin Semelka kapısını kapatmasıyla Özerk Yönetimin ekonomik olarak sıkıştırmaya çalışması, ABD'nin de Özerk Yönetim'in pes ederek, Rojava'da KDP gibi işbirlikçi bir yönetimin kendi çıkarlarına daha uygun olacağı anlayışıyla hareket etmesi vs. topyekün bir saldırı konsepti devrede olduğunu göstermektedir.

Her gün TC ordusunun saldırıları altında yaşayan halk, diğer taraftan ağır ekonomik koşullar içerisinde yaşamını sürdürmeye çalışmaktadır. İstenen, halkın iradesini teslim almak, Rojava Devrimi'ni bitirmek, Rojava halkına diz çöktürmektir. Ancak en son Haseke'deki çetelerin saldırılarıyla süren çatışmalarda, Arap, Kürt, Ermeni, Süryani, Asuri halkları kendi öz savunması olarak devrimlerine sahip çıkmayı sürdürmekte, şimdiye kadar her aileden en az bir evladının şehit verildiği bu topraklara TC ve çetelerinin hayallerini gömmekte kararlı olduğunu göstermektedir.

YORUM-HABER | Deniz Poyraz Davası Karanlıkta Bırakılmak İsteniyor

17 Haziran 2021 Perşembe günü çantasında çeşitli çaplarda silah taşıdığı tahmin edilen faşist saldırgan/tetikçi Onur Gencer, HDP İzmir İl Binası'na saldırı gerçekleştirdi. Gerçekleştirilen saldırıda HDP üyesi ve çalışanı Deniz Poyraz katledildi. Kimi bilgilere göre saldırganın yalnız olmadığı; iki kişinin daha bulunduğu ve onların alandan uzaklaştığı söylendi. Yine HDP Eşbaşkanı Mithat Sancar'ın verdiği bilgiye göre, katliamdan kısa bir süre önce ertelenen 40 civarında üst düzey HDP'linin katılacağı toplantı yapılacaktı.

Saldırının sosyal medya paylaşımlarında yayınladığı silahlı resimleri, yaptığı bozkurt işaretleri ve bir dönem Suriye-Mınbiç'te bulunduğu ve kontra örgütlenmesi SADAT ile bağlantısı olduğu anlaşıyor. Bütün bu veriler saldırının poliste verdiği ifade de “PKK'ye duyduğum nefretten ötürü yaptım” söylemi gerçeği yansıtmadığı, hakikatin ise katliamı gerçekleştirmek için planlı bir saldırı olduğudur. Yapılan saldırıda, 40 HDP'linin katledilmesini hedefleyen amaç güdülmekteydi. Faşist saldırganın o gün HDP'de yapılacak toplantının istihbarat bilgisini nerede aldığı, faşist saldırgan o silahları kimin verdiği ve tetikçilik yaptırdığı ise hala soru işaretleri olarak duruyor.

Yine, gerçekleştirilen faşist saldırı ve katliamın ardından HDP İzmir İl Binası'na giden polisin “silahlı” saldırganı gözaltına alırken yaşanan mizansen ve bir polisin faşist saldırganı “abicim” diye hitap etmesi de katliamın ardındaki devlet “korumasını” gözler önüne seriyor. Gözaltı işlemi sırasında ise katilin birçok silahlı fotoğrafının bulunduğu ve Suriye'de çekildiği görülen fotoğrafları ortaya çıktı. Bu işlem gözaltı sırasında, katilin pisliğini temizlemek adına yapılan pratiklerin başka bir örneği. Yaşanan

gözaltı işleminin ardından ise katil, basit bir sorgulamanın ardından hemen tutuklanarak hapishaneye gönderildi.

Katilin tutuklanmasının ardından iki duruşma gerçekleştirildi. İlki 29 Aralık, ikincisi ise 24 Ocak tarihlerinde görülen duruşmalar, hukukun olmadığı TC devletin siyaset saikleriyle hareket edildiği duruşmalardan sadece ikisi oldu. Türkiye'de bir Kürdün katledilmesi, hele politik bir Kürdün katledilmesi sözde mahkeme koridorlarında yine karanlıkta bırakılmaya çalışıldı.

29 Aralık'ta görülen ilk duruşmada polis daha duruşma başlamadan duruşmaya katılanların görüntülerini çekerek olay yaratma peşindeydi. Katil ise salonda çok rahat bir şekilde jandarmayla sohbet edip gülüyordu. Katil rahattı, gülüyordu çünkü “devlet babası” arkasındaydı. Avukatlar ise mahkemeye hem katilin bu denli rahat olduğunu hem de etkin bir soruşturma yürütülmediği için sanık kürsüsünde sadece katilin olduğunu ısrarla vurguluyordu. Dava avukatlarından Türkan Arslan, “kolluk” mensuplarının sanığı durdurmak için harekete

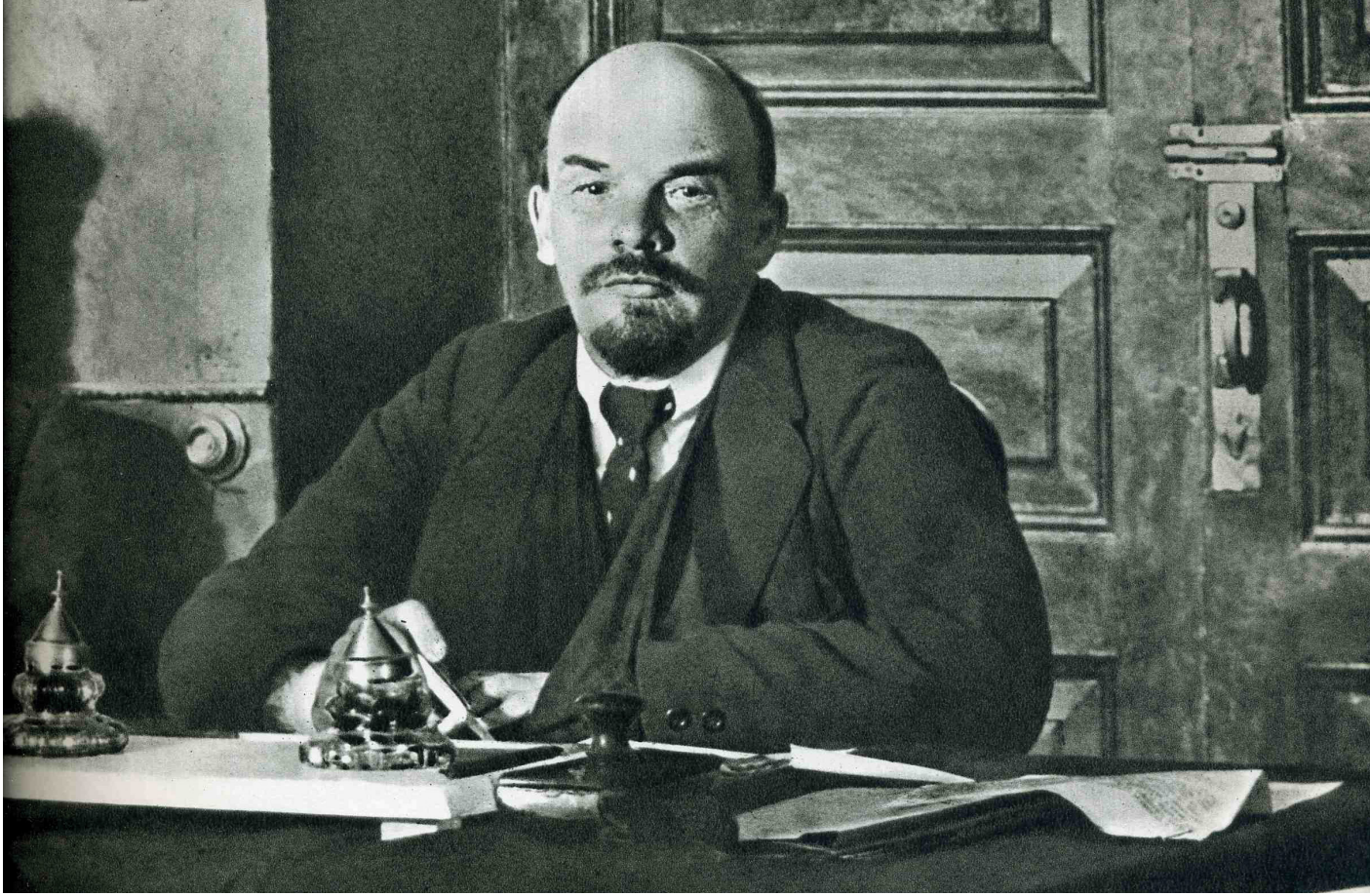
geçmemesi, “İsmin ne abicim?” diye karşılaması, çıktığında “Çanta nerede?” diye sorması, olay yeri incelemesinin eksik yapılması ve delillerin toplanamamasının kolluğun etkili ve tarafsız bir soruşturma yürütmesini engellediğini belirtti.

Mahkeme heyeti, soruşturmanın eksik olduğunu dile getiren ve bu eksiklikleri sıralayan avukatlardan “özet geçmelerini” isterken, duruma itiraz eden avukatlar soruşturmanın eksik yürütüldüğünü, bunu tamamlamak istediklerini dile getirdi. Arslan ayrıca, katilin telefonunda yer alana mesajların, aramaların soruşturmaya dahi girmediğini hatırlattı ve Ankara “Emniyet” Müdürlüğü mensubu Oytun Yüksel ile beraber çeşitli tarihlerde termal otelde kaldığının tanık beyanlarıyla doğrulandığına da dikkat çekti.

Bunun üzerine katil ise çok rahat bir şekilde Deniz Poyraz'ın yakınlarına hakaret etti. Dava 24 Ocak'a ertelendi. 24 Ocak'ta görülen duruşmada ise ilk duruşmaya benzer bir mizansen uygulandı. Mahkeme heyeti, avukatların talepleri-

ni kulak arkası yaparak, soruşturmanın ilerlememesi için elinden geleni yaptı. Bir sonraki duruşma 29 Nisan'a ertelendi.

Deniz Poyraz'ın katledilmesi ve ardından gelen mahkeme süreci bir kez daha TC devletin Kürt halkına yönelik katliamlarda eli kanlı katillerini nasıl koruduğunu, katliam için eline silahı verenlerin nasıl karanlıkta bırakıldığını tekrar ve tekrar gözler önüne serdi. Yaşananlar, devletin, bu katliamdaki payını sır olarak tutmasını sağlamak adına bir hukuk mizansenine çevrilmiştir. Buna rağmen onurlu Kürt halkı, dostları ve kadınlar bu davayı sahiplenerek Deniz Poyraz şahsında katledilen tüm değerler için mücadelesini sürdürmektedir. Çünkü bu ülkede Türkiye Kürdistanı'nda katledilen yüzlerce Kürt için, Dilek Doğan için, Berkin Elvan için, Ahmet Atakan, Ethem Sarısülük ve binlerce faili devletten hesap sormak için mücadele ediliyor. Onları katleden ve “emri verenlerden” hesap sormak için mücadele etmeye devam edeceğiz.

Ampirizm Nedir?

Ampirizm, insan bilgisinin kaynaklarının duyularımız olduğunu, gerçek bilgiye ancak dünyaya ilişkin gözlem ve deneyim yoluyla ulaşılabileceğini ileri süren epistemolojik bir görüştür. Türkçe'ye genel olarak "deneycilik" olarak çevrilse de "deneyimcilik" daha doğrudur. Ampirizm kelimesinin Yunanca kökeni "empiria"nın anlamı deneyimdir. Empiria, Yunanca'da bilimsel bilgi (episteme) ve sergisel-tinsel bilgi (gnosis) deneyimlerine karşıt bir anlam taşır ve "insanın doğrudan doğruya gördüklerinden çıkardığı bilgi" anlamını taşır.

Ampirizm, modern bilimin gelişmeye başlamasıyla birlikte özellikle feodal dönemin dogmacılığın karşısında önemli bir işlev görmüştür. Bu düzlemde Locke Berkeley ve Hume'u önde gelen ampiristler olarak sayabiliriz. Ampirizm, duyular yoluyla öğrenilebilecek bir dünyanın varlığının tanımaktadır. Lenin, Hegel'in materyalizmi "tutarlı ampirizm sistemi" olarak tanımladığını belirtir. (Lenin 2001:147)

Ampirizm ile pozitivizmin ontolojisi aynıdır. Pozitivizmin, epistemolojik kökeni de ampirizmdir. Bu yanı sıra farklı çalışmalarda ampirizm başlığı altında pozitivizmin de ele alınabildiğini görüyoruz.

Biz bu yazımızda pozitivizmi daha çok sosyolojik açıdan ele alacağız.

Ampirizm ve pozitivizmin yan konusu olarak seçişimizin nedeni, Marksizm adı altında yapılan çalışmalara hakim olan bilim felsefelerinden önde gelenler olmalarıdır. Elbette ki bu etki, "egemen sınıfın egemen ideoloji" olmasıyla yakından ilgilidir. Pozitivizm, burjuvazinin "ev felsefesi" (Bhaskar R., 2018, Önsöz-Xi) olarak bilimsel çalışmalarda etkili bir felsefe olarak ortaya çıkmıştır. Marksizm'in bilimsel-felsefi çizgisi tarihsel diyalektik materyalizm olarak tanımlanmasına rağmen, çok farklı bilim felsefelerinin etkisi altında kalan yorumları olmuştur.

Bunlar halen güçlü bir şekilde varlığını korumaktadırlar. Teorik-politik çalışmalarda, atomistik-mekanikçi bir ontolojiyi kullanmalarında bilim ve politikanın özdeşleştirilmesine, olayların arasındaki görünür bağların yasalaştırılmasına kadar çok farklı şekillerde karşımıza çıkmaktadırlar.

Bütün bunlar, bu burjuva felsefelerine karşı mücadelenin artık ertelenemez olduğunu göstermektedir. Burjuva eğilimlerle-akımlarla mücadele Marksizm'in teorik-politik devrimci çizgisinin gelişebilmesi için zorunludur.

Ampirizm öznelcidir

Ontoloji, "bilim yapabilmek için dünya

nasil bir yer olmalıdır?" sorusuna verilen cevap olarak tanımlanabilir. Ampirizmde dünya "sürekli bağlantılı deney ve atomistik olaylar"dan oluşur.

Dünya, olaylar arasında sürekli bir bağlantının var olduğu kapalı bir sistem ve "farklılaşmamış derinsizlik" olarak alınır. (agy, xviii) Bunun ne anlama geldiğine daha yakından bakalım.

Ampirizm, dünyanın bir parçası olarak nitelendirilebilecek deneyi ve bu parçadan elde edilen sonuçları dünyanın, evrenin tamamının gerçekliği olarak sunar. Deney, insan denen aktörler tarafından belli bir olguyu anlamak-inceleme için kontrollü bir biçimde bazı etkenleri dışarıda bırakarak veya alarak yapılmaktadır. Deneylerde, insanlar "nedensel aktör" durumundadır. Bu aktör, deney mekanizmasının işlemesine herhangi bir dış müdahaleyi engellemiş olmaktadır.

Böylece insan aktörü, "olay zincirinin nedensel aktörü" olarak doğaya planlı bir şekilde müdahale etmektedir. Bu müdahale ile "planlı bir aksaklık (bozulma)" yaratılmış olmaktadır. (Bhaskar R. 2018; 61-62)

İnsanın oluşturduğu bu deney ortamı ve doğanın gidişatına müdahale edebilmesi, kendisini doğanın yaratıcı mekanizmalarının, "yapılarının" yerine koymasına yol açar. Sanki nedensel yasaları

değiştirebilir veya oluşturabilir yanlıgısı ortaya çıkar.

Ampiristler; mekanizmalar, olaylar ve deneylerin alanlarını birbirine indirgeyerek eşitlerler. (agy, 64) Bu ampirizmin maddeci (materyalist) görünse bile aslında öznelci olduğunun göstergesidir.

Materyalist olmanın ilk koşulu, insanın varlığına hiçbir şekilde bağımlı olmayan maddi bir dünyayı ve bu dünyadaki zorunlu nedensel yasaları savunmaktır. Zorunlu, nedensel yasalar, insanın varlığından ve onları bilip bilmemesinden bağımsız olarak vardır. Eğer böyle olmasaydı, bilim hiçbir şekilde yapılamaz, dünya fantastik filmlerde-kitaplarda görüp okuduğumuz gibi her an karşımıza tahmin edilemeyen başka başka halleri ile çıkabilirdi.

Ampirizmin, atomistik bir ontolojiye sahip olduğunu belirtirken, Newtoncu mekanikçi sistemden etkilenmiş olduğunu söylemiş oluyoruz. Mekanikçi bilim, atomistik yapıyı kabul eder.

Hareketlerin nedeninin dışsal olduğunu söyler. İçsel yapı ve karmaşıklığı yok sayar. Bu bütün eylemlerin ancak bağlantı yoluyla olacağı, uzaktan hiçbir eylemin olamayacağı anlamına gelir. Bu savununun özlü ifadeleri için Bacon ve Boyle'den sırasıyla bunları aktarabiliriz:

"Doğa ancak mekanik nedenselliği bilir, ki bütün çabalarımız bu nedenselliği araştırmaya dönük olmalıdır."

"Doğa olgusuna başka bir madde parçasına çarpan maddenin bir parçasının yerel hareketi neden olur." (agy, 106)

Mekanikçi düşünce, her ne kadar Aristoteles'in sağduyuya dayalı fiziğini önemli ölçüde tahrir etmişse de; hareketin sadece itme, kaldırma ya da çekme eylemlerine bağlı olduğu düşüncesini korumuştur.

Mekanikğin özellikle astronomideki göz kamaştırıcı başarısı bunun bütün bilimlere teslim edilmesine yol açmıştır. Bütün doğal görüngülerin bütün olayların basit kuvvetlere maddi tanecikleri arasındaki karşılıklı etkiye indirgenip açıklanabileceği varsayılıyordu.

"Klasik mekanikğin önemli sonuçları, mekanikçi görüşü fiziğin bütün dallarına tutarlı olarak uygulayabileceğimizi, bütün görüngüleri, değiştirilemeyen tanecikler arasında etki gösteren ve yalnız uzaklığa bağlı olup itme ya da çekme şeklinde ortaya çıkan kuvvetlerin eylemi ile açıklayabileceğimizi düşündürür." (Einstein, İnfeil, 1976: 69)

Gerçekten de bu ele alış Newton'un gravitation (kütle çekim) yasasından Coulomb'un elektrik kuvvetinin uzaklığa

bağlı olmasına kadar benzer şemada kullanıldı ve sonuç alındı. Yer yüzü büyük bir magnetik kutup çifti olarak ifadelendirildi ve kutuplar “+” ve “-” olarak adlandırıldı. 19’uncu yüzyılda “alan” kavramı geliştirilinceye kadar, doğadaki tüm olaylar maddi tanecikler arasında etki gösteren kuvvetlere indirgenmiştir.

Ampirizm bahsettiğimiz bu atomistik yapı üzerinden yükselir. Bilgi nesnesi, olaylardır. Birbirine çarpan, iten ve çeken atomlar yığından oluşmuş, niteliksel farklılıkları niceliksel farklılıklara indirgeyen, böylece tek devinimi yer değiştirme olarak gören yapıdır.

Gözlem ve deneye bağımlılığı, deneyi de salt yapan bilim insanına bağlamasıyla ampirizm, öznenin bir yapı olarak ortaya çıkmaktadır. Bu bilimi, bilimsel gelişmeyi süreç olarak değil, an olarak değerlendiren bir yaklaşımdır. Böylece bilim, olgular arasındaki ilişkilere verilen otomatik ya da davranışsal tepkiler haline gelir.

Cisimler “duyum karmaşaları” (Mach), “duyum bileşimleri” (Berkeley) olarak ele alınır. Böylece bilgi süreci, idealizmin en belirgin özelliklerinden olan, verili bir özne ile verili bir nesnenin varlığına indirgenerek, nesnenin özünün nesneden soyutlanarak çıkarılması olarak görülür.

Bilgi süreci, bilgi nesnesi, gerçek nesne ayrımı yapılmadan, dokunma-görme-koklama gibi duyumlarla -(sonradan matematiksel hesapların devreye sokulduğu mantıksal pozitivizm ortaya çıkmıştır)- içsel ilişkileri hesaba katmayan mekanik yer değiştirmelerle yetinilen bir “süreç” olarak ele alınmış olmaktadır. Materyalist gibi görünseler de cisimlerin, olayların duyumdan-deneyimden bağımsız olduğunu kabul etmeleriyle ampiristler idealizme düşmüş olur. Çünkü, deneyim insanın beklentilerine, duygularına, örf ve adetlerine bağlıdır. Bu da olayların açıklanmasının bireylere göre değişmesine yol açar. Olaylar, insan etkinliği olarak görünmeye başlanır.

Dış dünyanın insan dışındaki nesnel varlığı tanınmaz olur. Böylece dünya ile duyularımız yoluyla elde ettiğimiz bilgiler/düşünceler yüzde yüz uyur hale gelir! Bu Lenin’in dediği gibi “ampirikritikçi felsefenin çıkış noktası ve temel tezi” olan öznel idealizmdir. “Bu felsefenin anlamsızlığı, solipsizme, felsefe yapan bireyin varlığından başka bir şeyi tanınamaya varmasındandır.” (Lenin, 2001, s. 108)

Bu yaklaşım hem muhafazakar ideo-

lojilerin hem de kültürel rölativist yorumların kaynağı olabilmektedir. Dünyanın, duyularımız yoluyla elde ettiğimiz bilgiler/düşünceler ile yüzde yüz uyumunu, artık araştırmayı gerekli kılmamasıyla muhafazakar ideolojilerin önünü açar.

Şeylerin duyumlarla ve dolayısıyla özelliklere bağımlı olması da kültürcü rölativist yaklaşımlara yol açar.

Ampirizm, bilimde teorinin işlevini göremez. Doğa ve toplumdaki yasaların “kendilerini doğrudan olaylara” (Bottomore, 2012, s. 23) ontolojik olarak indirgenebileceğini sanır. Bu yukarıda vurguladığımız gibi birbirinden farklı olan üç düzeyi, mekanizmaları, olayları ve deneyleri birbirine indirgemektir. Böylece her tekil olayda o yasanın parçasının bulunacağını ve bu nedenle parçaların toplamının o bilgiyi vereceğini sanır.

Bilim, çeşitli olguların mekanik hareketinin betimlenmesi, bunların toplanması olarak anlaşılır. Betimleyici kuram, bilimsel teorinin yerine geçirilir. Bilgi süreci tamamlanmış gibi ele alınır. Oysa ki, “bilgi, düşüncenin ebedi, sonsuz olarak nesneye yaklaşmasıdır.” (Lenin, 2013, s. 159) Bilgi süreci asla tamamlanmaz.

Bilim sürekli gelişim halindedir

“Teori ile gerçek dünya hiçbir zaman tam olarak uyumaz. Yasalar bir takım koşullarda ve belli sınırlarda geçerlidir ve soyutlanmış oluşları nedeniyle çıplak

dünyada çoğunlukla doğru gözükmezler. Ne termodinamikteki mükemmel ısı makinelerin bulunduğu bir yer; ne de Galileo’nun eylemsizlik yasasının tam geçerli olduğu bir alan görebilirsiniz. Galileo, teorisini doğrulamak için Pisa Kulesi’ne çıkıp deney yapmamıştır... Galileo eğer bir ağır bir hafif gülleyi Pisa’dan atacak olsa ağır güllemin önce düştüğünü görecekti.” (Teori ve Politika, G. Alayoğlu, A.O, s. 21)

Alayoğlu’nun vurguladığı gibi Galileo, düşüncel deneyleri ile eylemsizlik yasasını bulmuş ve Einstein, Galileo’nun modern bilimdeki yerini düşüncel deneyi başarıyla yapmasından dolayı aldığını söylemiştir. Fakat Galileo, “sonsuz evren”i deneye bağlılığı nedeniyle reddetmiştir. Yine Newton, deneye bağlılığı nedeniyle yarattığı teorik sistemi yıllarca rafa kaldırmıştır.

Kuramsal olarak belirlenmiş ama ancak 10 yıllar sonra kanıtlanabilmiş çok sayıda yasa vardır. Bunlardan biri de görelilik teorisidir. Einstein’ın görelilik teorisi, ilk yayınlanışından yüz yıl sonra 14 Eylül 2015’te kanıtlanmıştır. İki kara deliğin çarpışması ve birleşmesi sonucu meydana gelen kütle çekim dalgasının yalnızca saniyenin 2/10 kadar süren sinyali ölçmek elbette ki gelişkin bir teknolojiyi gerektirmektedir.

Birçok fizikçi kanıtlanamadığı için Genel Görelilik Kuramı’nı gereksiz bulmuştu. Kanıtlanamamasının yanısıra

Newton’ın teorisinin 200 yıl gibi bir süre tıpkı Batlamyus’un teorisi gibi işlemiş olması görelilik teorisinin reddini getiriyordu.

Einstein/Infeld, eski teorinin bazı geçerlik alanları devam ederken yeni teorinin ortaya çıkmasını şöyle açıklıyorlar:

“Yeni teori, eski teorinin değerli yanlarını olduğu gibi, eksik yanlarını da gösterir ve eski kavramlara daha yüksek bir düzeyde, yeniden ulaşmamızı sağlar. Bu yalnız elektrik akışkanları ve alan teorileri için değil fizik teorilerinde devrim yapmış gibi görünen bütün değişiklikler için de doğrudur. Eski teorinin geçerlik alanında kalan olgular söz konusu olduğu sürece eski teoriyi gene kullanabiliriz. Ama yeni teoriyi de kullanabiliriz, çünkü bilinen bütün olgular onun geçerlik alanında kalmaktadır.

Şöyle bir benzetmeden yararlanabiliriz: yeni bir teori yaratmak, eski bir ahır yıkip onun yerine bir gökdelen kondurmaya benzemez. Bu iş, daha çok bir dağa tırmanmak, görüş alanının yenilemek ve genişletmek, çıkış noktamız ile onun zengin çevresi arasında beklenmedik bağlantılar bulmak gibidir. Ama çıkış noktamız gene olduğu yerde durmaktadır ve görülebilir; bununla birlikte, daha küçük görünür ve yüreklilik isteyen tırmanışımız sırasında karşılaştığımız engelleri aşarak genişlettiğimiz görüş alanımızın küçük bir kesimini oluşturur.” (Einstein-Infeld, 1976, s. 142-143)

Enerji Sorunu Üzerine

2021 yılında elektrik ve doğalgaza defalarca zam yapılması yetmezmiş gibi, 2022 yılına da elektrik ve doğalgaz zammıyla girdik. 2022'nin daha ilk saatlerinde elektriğe hanelerde % 52, sanayi işletmelerinde % 130'a varan zam yapılırken doğalgaza da hanelerde % 25, sanayi işletmelerinde % 50'ye varan miktarlarda, elektrik üretim amaçlı tarife de % 15 zam yapıldı. Bu zammı yeterli bulmayan AKP-MHP faşist iktidarı; benzin, motorin ve LPG'nin fiyatlarında da "ayarlar"lara gitti(!)

Türkiye'de işsizlik, enflasyon, artan gıda fiyatları derken bir de kış aylarında doğalgaz fiyatlarındaki yüksek artış işçilerin, emekçilerin, yoksul halkımızın bu kışı zor atlatacağının habercisi durumunda. Büyük çoğunluk evlerinde ısınma sorununu doğalgazla değil de battaniyelerin içine saklanarak çözmeye çalışıyor.

Peki ne oluyor da doğalgaz fiyatları bu denli artıyor? Öncelikle şunu belirtelim; Doğalgaz ve elektrik ile ilgili faturalar sadece ülkemizde artmıyor. Dünyanın pek çok ülkesinde fiyatlar artıyor. Avrupa ve Asya ülkelerinde de artışlar yaşanmakta. Avrupa ülkelerindeki doğalgaz fiyat artışları, dünyanın kalanına da yansdı. Doğalgaz fiyatlarındaki artış aynı zamanda elektrik fiyatlarına da yansdı. Bu artışın en önemli nedenlerinden biri; koronavirüs salgınındaki geline aşamada ekonomideki canlanmayla birlikte arz talebe yetişememek olarak açıklanıyor. Salgının etkisini görece azaltmasıyla ekonomik büyümenin hızlanması ve sanayi üretiminin artması, doğalgaza talebi yükselten nedenler arasında sayılıyor. Geçen kışın soğuk geçmesi ve evden çalışmanın artmasıyla hanelerin kullandığı doğalgaz miktarının artmasının da talebi yükselttiği belirtiliyor.

Avrupa açısından baktığımızda Rusya'dan gelen doğalgaz, fabrikaların üretim süreçlerindeki enerji ihtiyaçlarını karşılamada yetersiz kalıyor. Gaz stokları da azalmış durumda. Bir de kömür santrallerinin kapatılması, enerji ihtiyacını artırmış durumda. Yeşil politikaların güç kazanmasıyla santrallerde kömür yerine doğalgaz kullanılmaya başlandı. Rüzgar ve güneş gibi enerji kaynakları öncelik kazanınca kömür kullanımından vazgeçildi. Bunun yanında nükleer santraller kapatılması da bu enerji ihtiyacı açığa çıkarmış durumda. Avrupa ülke-

lerinin çoğunluğu yenilenebilir enerji kaynaklarına dönmek istiyor ama henüz üretim miktarı yeterli değil.

Avrupa'da doğalgaz ve elektrik fiyatları kış sezonunun gelmesiyle ve tedarik sıkıntılarının sürmesi nedeniyle rekor kırmaya devam ediyor. Avrupa doğalgaz fiyatları için gösterge niteliğinde olan Hollanda doğalgaz ticaret merkezi TTF'de doğalgaz fiyatı metre-küp başına 100 Euro'ya yaklaştı.

Kış aylarına girdiğimiz bu süreçte üretimdeki doğalgaz ve elektrik talebine bir de ısınma eklenecek. Bu da belirli kısıtlamaları beraberinde getirecek gibi görünüyor. Talep artınca da bu, doğalgaz ve elektrik fiyatlarında artış demektir. Doğalgaz fiyatları yükseldiğinde elektrik fiyatları da beraber artmaktadır.

Enerji sıkıntıları yüzünden Almanya, İngiltere, Fransa'da bazı fabrikalar geçici olarak üretimi durdurdular. Gıda fiyatları da son bir yılda % 33 oranında artış gösterdi.

Doğalgazda dışa bağımlılık ve yönetememe krizi

Türkiye'de doğalgaz fiyatlarındaki artışlar yani doğalgaz alım fiyatlarındaki artış, doğrudan tüketiciye yansıtılmaktadır. Örneğin Türkiye'nin doğalgaz kontratlarındaki fiyatların belirlenmesinde 1 Ocak 2022 dönemi önemli. Bu yüzden Türkiye'nin gaz alım fiyatlarındaki yükselişle gaz ithalatı faturası ciddi şekilde artmış durumdadır. Bu da tüketiciye yansıtılmaktadır. Hane halkının Ocak ayı faturalarındaki artışın şimdiden ikiye, üçe katlandığına tanık oluyoruz.

Türkiye doğalgaz ihtiyacının tamamına yakını ithalatla sağlıyor. İthal edilen doğalgaz iletim hatlarıyla ülkenin dört bir yanındaki konut ve işyerlerine ısınma amaçlı iletiliyor. Rusya'dan alınan doğalgazın bir kısmı da çevrim santrallerinde ülkenin elektrik ihtiyacının karşılanması için elektrik üretiminde kullanılıyor. 2021'de 60 milyar metre-küp olarak kullanılan doğalgazın 2022 yılında 63 milyar metre-küp olacağı bekleniyor.

İran'ın 20 Ocak 2022 tarihinden itibaren doğalgaz akışını "teknik sorun" gerekçesiyle kesmesinin ardından Türkiye'de sanayi ve santrallerde doğalgaz ve elektrik tüketiminde kısıtlamalara gi-

dirirken uzmanlar depolardaki doğalgaz miktarının azlığına ve Botaş'ın hazırlıksız yakalanmasına da işaret etmekte. Depolarda gaz miktarının çok düşük olmasının nedeninin var olan gazın yazın fiyatların artmış olmasından dolayı kullanılması yani doğalgaza yapılacak zamların ötelenmesinden kaynaklandığını belirtiyorlar. Yaz aylarında zam yapmamak için stokların kullanıldığını belirtiyorlar(!) İlgililer Ocak ayına depolarda yetersiz gazla girildiğini, önceki senelere göre 1 milyar metre-küp daha az doğalgaz depolandığını belirttiler.

İran'ın günlük 28.5 milyon metre-küp doğalgaz akışını 10 gün süreyle keseceğini duyurması üzerine yaşanan kriz iktidarın doğalgaz ve elektrik kesintilerine gidileceğini açıklaması ne denli hazırlıksız olduğunu göstermektedir. Halbuki bu yıllardır bilinen bir durum; hemen hemen her kış döneminde İran'dan gelen doğalgazla ilgili olarak sorunlar yaşanmaktadır. Her kış yaşanan bu duruma karşı hazırlıksız olunması AKP-MHP iktidarının plansızlığından kaynaklanmaktadır. Bu gibi durumlar için doğalgaz depolarının stok depolarının dolu olması gerekirken 3'te 2 oranında boş olduğu ifade edilmektedir.

İran'dan gelen doğalgazın kesilmesiyle birlikte sanayide enerji krizi ortaya çıkmış durumda. İlk olarak fabrikaların doğalgaz kullanımı % 40 oranında kısıtlanırken alınan son kararlar da 24 Ocak'tan itibaren Organize Sanayi Bölgeleri'ne (OSB) 3 gün süreyle elektrik kısıntısı uygulanacağı açıklandı. Bu ne demektir; ülkenin sanayi üretiminin en az 3 gün süreyle tamamen duracak olması demektir.

Doğalgaz hem sanayi üretimi hem ısınma hem de aydınlatmada hayati öneme sahip. Gaz akışında sorun yaşanması vatandaşın üşümesi, fiyatların artması, karanlıkta kalma gibi bir dizi soruna aynı anda yol açmaktadır.

Sanayide yaşanan doğalgaz ve elektrik kesintileri üretimin durması, tedarik zincirinin bozulması anlamına gelecek. 3 gün sürecek elektrik kesintisi pek çok sektörde 10 günü bulan üretim kaybı anlamına gelecektir. Başka bir deyişle tek başına % 33 oranında bir maliyet artışı anlamına gelecektir. Bu krizin faturası da marketlerdeki raf fiyatlarına yansıcak ve hayat pahalılığı daha da artacaktır.

Faturalar öyle şişmiştir ki; vatandaş doğalgaz faturalarını dahi ödeyemeyecek duruma getirilmiştir. Doğalgaza yapılan zam mutfaktaki yangını büyüttüştür.

İran'dan kaynaklı doğalgaz kesintisinin -aslında AKP-MHP faşist iktidarının plansızlığından kaynaklı- fabrikaların, atölyelerin, KOBİlerin kapanmasına/üretimin durdurulmasına neden olmuştur. Sanayiciler makinaları kapatıp işçilere çıkış vermekteler. Bu durumu bir fırsat olarak kullanmaktadır.

İktidarı-muhalefetiyle hakim sınıf partileri ülkedeki gerçek gündemi; işsizliği, yoksulluğu, hayat pahalılığını konuşma yerine kendilerinin algı operasyonlarıyla, yarattıkları gündemleri TV'lerde gündem yapıp konuşmayı ve halkı bu gündemlerle meşgul ediyorlar, muhalefeti(!) de peşlerinden sürüklüyorlar.

Yılbaşından itibaren elektrik ve doğalgaz faturalarına gelen fahiş zamlar ile ilgili olarak bu zamların doğalgaz alımında gerçekleşen/yapılan yolsuzluklar ve usulsüzlüklerin olduğu belirli çevreler tarafından basına yansıtılmaktadır. Bunlardan CHP Milletvekili Aykut Erdoğan, yaptığı açıklamalarda; "*İşin içinde Erdoğan, Albayrak ve bazı AKP yöneticileri ile bu yolsuzluklardan on milyarlarca dolar kazanan küresel ve yerel şirketler var*" dedi. Ve bunu meclis gündemine de taşıdığını sözlerine ilave etti. Devamla "*AKP iktidarının alınamayacak miktarda doğalgaza alım garantisi verdiğini ifade ederek Türkiye uzun yıllar boyunca alamadığı doğalgaza milyonlarca dolar bedel ödemek zorunda kaldı*" açıklamasında bulundu. Sayıştay raporlarında da bu konuya her yıl yer verildiğine de dikkat çekti ve "*Bugün doğalgazın fiyatının bu denli pahalı olmasının nedeni bu*" dedi.

AKP-MHP faşist iktidarının ülkeyi açık bir faşizmle yönettiği, işçileri, emekçileri yoksulluğa, açlığa sürüklediği, Kürtlere yaşam hakkı tanımadığı, kadın katliamlarına çanak tuttuğu, öğrenci gençliğe özgürce bir eğitim hakkı tanımadığı bir süreci yaşıyoruz. Sadece siyasette değil, enerjide de koyu bir karanlık yaşıyoruz.

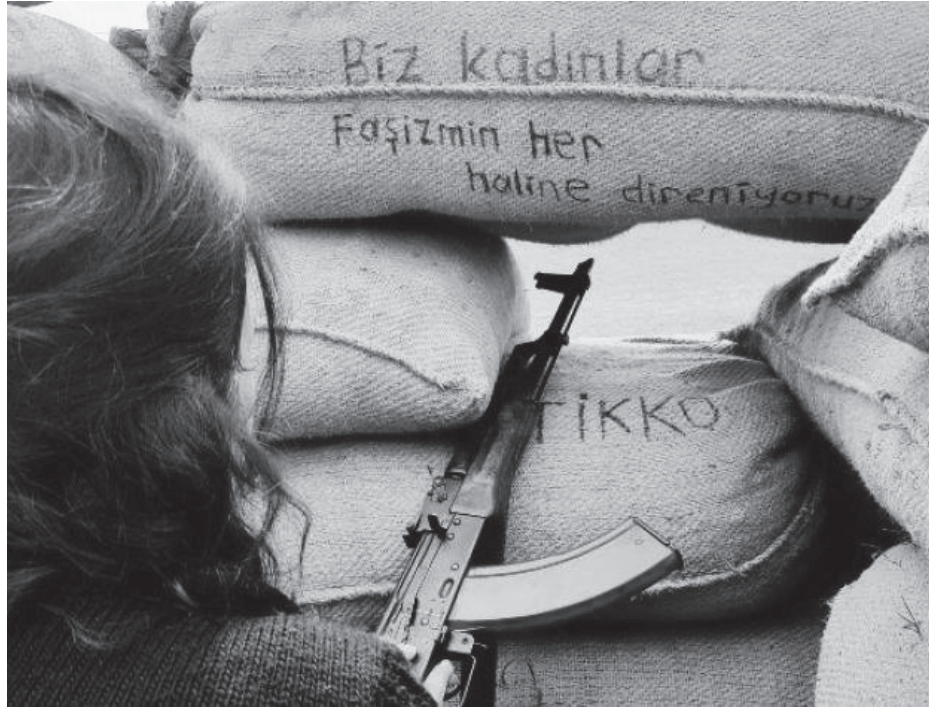
Bu iktidarın karanlığına, zorbalıklarına, zulmüne karşı örgütlenerek birlikte mücadele etmekten başka bir yol yoktur.

“Nereden geldiğinizi bilin. Nereden geldiğinizi biliyorsanız, nereye gidebileceğiniz konusunda kesinlikle hiçbir sınırlama yoktur.” (James Baldwin)

Ölümsüzlerimizi anıyoruz. Tohumun sabırsızlıkla kar altında beklediği bugünlerde, onları anmak şüphesiz yapabileceğimizden fazlasını yapmak, daha iyisi için daha ileri çıkma cüretini göstermek demek. Büyük sözler asla yetmeyecek, en doğru kelimeler de asla seçilemeyecektir ölümsüzleşenlerimizi anarken. Onları gerçekten anıp anmadığımızı ancak pratiğimiz belirleyecek ve gelecek söyleyecek gerçeği.

Gerek kolektifimizden gerekse de diğer devrimci örgütlerden ölümsüzlerimizi anmak, bizler için bir ölüm güzellemesi kesinlikle olamaz. Şüphesiz onlar bugün yaşasaydı daha neleri başaracaklar, atılmamış hangi adımları atacaklardı. Ya da hata ve yenilgilerini bizlerle paylaşıp kaç gündelik zaferimizin de öncüsü olacaklardı. Ancak birer sıra neferi olarak özgür gelecek denilen yarının inşasında birer yapı taşına dönüştüler. Şimdi hiç de betonarme olmayacak özgür geleceği inşaa etme işini bizlere devrederek...

Şüphesiz her günümüzün, 24 saatimizin parçası olmalarını isteriz ölümsüzleşenlerimizin. Ancak bu, diyalektik olarak mümkün değil, günlük hayatın ihtiyaçları ve insan bedenimiz düşünüldüğünde. Ancak olabildiğince hayatımızın parçası yapmaya çalışırız onları. Tohumun sabırsızca boy vermeyi beklediği bugünlerde ölümsüzleşenlerimizi partimiz öncülüğünde özel olarak anmaktayız. İşte tam da günlük hayatın bir yerlerinde mutlaka gülüşünü, öfkesini, kırgınlıklarını ve arzularını hissettiğimiz/iz; özgür geleceğe uzanan ışıltılı patikanın bir parçası olan ama hiç böyle anmayı akıl etmediğimiz yoldaşlarımız/yoldaşlarımız geliyor aklıma. Marsha P. Johnson, Silvia Rivera, Federico Garcia Lorca, Arkadaş Z. Özger, Willem Arondeus, Dilek İnce... ismini saymakla bitirebileceğimiz, çünkü sayıları önemsiz olmaksızın üzeri örtülmeye, görmezden gelinmeye özen gösterilmiş yoldaşlarımızı anmadan geçmeyeceğim bu yılı ve bu ömrü. Onlar özgür geleceğin birer parçası olmalarına rağmen isimleri ya da varlıklarının en önemli parçası olan cinsiyet kimlikleri, cinsel yönelimleri ve ifadeleri,

heteroseksizme kurban edilmiş ve gerçek anlamda hiçbir zaman anılmamış yoldaşlarımız.

LGBTİ+ hareketinin, kuir özgürlük mücadelesinin çabalarıyla isimlerini duy-sak da asla hak ettikleri yere konulmayan ölümsüzleşenlerimiz onlar. Ya devrimci kimlikleri ya cinsel yönelim ve cinsiyet kimlikleri olmadan anılmaya devam ediyorlar. Oysa Willem, tutuştururken Nazi karanlığını sadece bir davanın parçası değildi. O aynı zamanda idam sehпасına yürürken haykırdığı gibi “Eşcinsellerin korkak olmadığını tüm dünyaya duyurun” diyerek duyurmuştu cüretin zaferini. Garcia Lorca, İspanya faşizminin en korktuğu özgürlük simgelerinden birisine dönüşürken yalnızca devrimci bir şair değildi. Döneminin heteroseksist kuşatmasını kırarak aşkı özgürleştirmenin tohumlarını da ekmışti. Ki, “eşcinsel ve sosyalist” olarak suçlanmış ve özgürleştirdiği aşkının bedeli özellikle kalçasına sıkılan kurşunlarla ödetilmişti. Marsha ve Silvia, New York’un gettolarını parçalayan ve dünyaya yayılan Stonewall isyanının öncüleriydiler. Ve Marsha’nın faili meşhur bir cinayette kaybedilmesi, Silvia’nın bütün yoksulluk ve dışlanmasının acısının ciğerinden çıkarak aramızdan ayrılmasının na-trans ve heteroseksüel birisinin başına

da gelebilecek sıradan olaylar olmadığını herkes gün gibi bilmektedir. Alnını dağ ateşiyle ısıtan, yüzünü kanla yıkayan yoldaşına gönderdiği selamda isyanını nasıl devrimci bir mütevazilikle ifade ettiyse Arkadaş’ımız 24 Ocak 1971 SBF Yurt Baskını sırasında başına aldığı darbelerin yarattığı hasarla mı ayrıldı sadece aramızdan. Yoksa bugün hala devrimci hareket içerisinde süren, cüretlice yıkılışı için çeşitli argümanlar sunarak mücadele edilmeyen, bahanelerle süslenip beslenen heteroseksist ablukanın mı sonucuydu aynı zamanda “aldığı hasar”.

“ölmüşlük ne ki yaşanmamış mutluluklarda

ölmüşlük ne ki tutkusuz yaşamlarda
ölmüşlük karınca sırtında fil
ölmüşlük karınca sırtında yalnızlık
ölmüşlük çoklar sokağının karınca-sı...”

(Arkadaş Z. Özger)

Ölümün şüphesiz herkes için farklı bir anlamı vardır. Devrimciler için ise o çok bildiğimiz dizelerde gizlidir ölümün anlamı; “Ölüm, canlanan yaşamdır Kay-pakkaya’larda”... Direngenliğin, umudun ve zaferin sözü ve pratiğidir. Peki heteroseksizmin baskın olduğu bir devrimcilik içinde şiirleriyle, beden performanslarıyla, yaşam biçimleriyle bunu kıran ve

eleştirel bir tutumla hatta bazen alaycılığa varan bir dille ataerki ve heteroseksizmi sarsanların bazen tecrit çoğu zaman tasfiyeci anlayışlarla “yalnız bir ölüm”e terk edilmeleri durumunda ne anlam ifade eder? Onlar ölümsüzlerimiz olmayı tam da böyle hak etmemişler midir?

“43 Temmuz”un da üyesi olduğu direniş birliğinden 11 yoldaşıyla birlikte Naziler tarafından idam edilen Willem Arondeus da; faşist polisin deyimiyle “Başkalarının silahla verdiği zararın çok daha fazlasını kalemiyle veren” Garcia Lorca’nın da; hem devrimci hareket içerisinden hem de beyaz gey-lezbiyen hareketi içerisinden dışlanmasına karşı “Hepiniz bana, gitmemi ve kuyruğumu bacakları-mın arasına saklamamı söylüyorsunuz. Artık bu boktan vazgeçmeyeceğim” diyen Silvia Rivera’nın da; kendisini “Pay it no mind” (Kafasına takmayan) olarak tanımlayan ve en son sokakta yalnız başına yürürken görülen Marsha P. Johnson’ın da; her dizesinden bir çağrı gibi yükselen sesini duyduğumuz Arkadaş’ın da; çete-polis-devlet işbirliğine karşı direnişi örgütlediği için sokak ortasında kurşunlanan Dilek İnce’nin de ölümsüzlükleri tam da çoklar sokağının karıncaları olmalarında yatmaktadır.

El ayak buz kesmişken yüreğimin/yüreğimizin ateşini bir kez daha harlayarak umudu dimdik ayağa diken; sınırsız, sınıfsız dünya düşümüzün CİNSİYETSİZ de olacağının altını hayatlarıyla çizen ismini sıraladığım, sıralayamadığım ölümsüzlerimize bir kez daha, bu sefer daha yüksek sesle selam olsun!

Nazilerin kullanabileceği her şeyi küle çeviren akıl, Franco’ya batan kalemin keskin ucu, STAR’ı kurmakla kalmayıp bugün bütün dünyada geçerli bir direnişi yaratan Stonewall’un molotofları ve taşları, tehdit ve baskılar karşısında yılmayan iradeleri ve en nihayetinde dingin gövdelerinde uğultuyla büyüyen sessizlik emperyalizme, kapitalizme, faşizme, ataerkiye ve heteroseksizme karşı ellerimizde patlayan mavzerdirler.

Kavgamız düşlerine can olsun! (KK-B’li bir TİKKO savaşçısı)

Avrupa'da Devrim Şehitleri Anıldı

Ocak ayının son haftası ile ilgili Avrupa'da birçok bölgede anmalar yapıldı.

Nürnberg

Almanya Nürnberg'de Partizan tarafından bir anma etkinliği gerçekleştirildi.

Anma, “Nazım'ın da dediği gibi güneşi zapt etmek için yola çıkanları, vurulup toprağa düşenleri anmak, onların bize bıraktığı bayrağı taşımak onlara bağlılığın teminatıdır” şiarıyla gerçekleştirildi.

Açılış ve saygı duruşunun ardından Arbeite Bund KPD'ye (Komünist Parti Almanya) bağlı müzik grubu Schalmei eşliğinde Enternasyonal marşı seslendirildi. Etkinlik için hazırlanan sinevizyon gösterimi ilgiyle izlendi.

Partizan temsilcisinin gündeme ilişkin yaptığı konuşmadan sonra MLPD, KPD ve MLKP temsilcileri söz alarak şehitleri selamlayıp gündeme ilişkin duygu ve düşüncelerini dile getiren konuşmalar yaptılar.

BirKar'lı dostlar etkinliğe mesaj göndererek dayanışmada bulundular.

Kültürel bölümde ise sanatçı Hasan Sağlam, özgür bir gelecek uğruna şehit düşen devrimcileri anıp, kitleyle birlikte marş ve türküler söyleyerek etkinliği bitirdiler.

Göppingen-Ulm

Göppingen'de Sınıf Teorisi taraftarı Ali Asker Yer mezar başında ziyaret edildi. Başta tüm Devrim ve komünizm şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu gerçekleştirildi. Burada Partizan temsilcisi günümüzde örgütsel mücadelenin önemini vurgulayarak Ali Asker Yer'le birlikte yaşamış oldukları anıları anlattı ve devrimcilerin birlikte mücadele yürütmesinin önemine değindi. Etkinlikte aile adına da bir konuşma yapıldı ve anmayı örgütleyen Partizan selamlandı. Anmanın son bölümünde ‘Yoldaş Seni anacağız’ marşı okundu.

Etkinliğin devamı olarak Ulm Şehir Mezarlığında MLPD saflarında yaşamını yitiren Jupp Frerkes mezar başında anıldı. Partizan temsilcisi burada emperyalist kapitalist ülkelerin esas yöneticileri te-keller olduğunu ve pandemi sürecinde bunu herkesin daha berrak gördüğünü dile getirdi. Yaşanan dünya ekonomik krizi bizlere enternasyonal dayanışmayı emrettiğini ve bunu kavranması gerektiğini özellikle vurguladı.

Ardından Ulm şehrinde ve faaliyet yürütmüş olduğu bölgelerde büyük say-

gınlığı elde etmiş olan Partizan taraftarı Dursun Çaktı da anıldı. Yoldaşları ve dostları tarafından mezar başında ziyaret edildi. Gerçekleştiren saygı duruşunun ardından, Partizan temsilcisi devrimci olmanın ne demek olduğunu aktardı. “Bir devrimci başta kendi ailesinde ve çevresinde bu kimliğe erişmelidir. Dürüst, mütevazı, kararlı, yaratıcı, okuyan, araştıran ve paylaşımcı olmalıdır” dedi. Dursun Çaktı'nın mücadele anıları anlatılması esnasında duygusal anlar yaşandı.

Devrim şehitlerinin mezarlar başlarındaki ziyaretlerinden sonra programın ikinci bölümüne geçildi. Tohum Kültür Merkezi'nde devrim ve komünizm şehitleri için hazırlanan müzikli slayt sunuldu. TKP-ML MK açıklamasının okunmasının ardından MKP, MLKP ve Kürt Toplum Merkezi temsilcisi söz alarak anmayı selamladı.

Strasbourg

Fransa Strasbourg'ta yapılan anma bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Ardından HDBH adına Baran Yakut söz aldı. Faşizmin saldırıları karşısında bir güç olarak olabilmek için birlikte mücadele etmenin önemi üzerinde duran Baran Yakut, şunları belirtti: “Şehitlerimizi saygıyla anarken, onlara bağlılığımız ve sözümüz, her alanda mücadeleyi yükseltip ideallerini zafere taşımak olduğunu bir kez daha yeniliyoruz. Son sözü hep direnenler söyler ve son sözü biz direnenler söyleyeceğiz. Mücadeleyi büyütmek için birlikte omuz omuza savaşılmaya devam edeceğiz. Faşizmi yıkacağız, özgürlüğü kazanacağız.” Konuşmadan sonra hazırlanan sinevizyon gösterildi. Sinevizyonun ardından Kadın Korosu tarafından bir müzik dinletisi verildi. Marşlar ve türkülerin birlikte söylenmesi ile anma programı sona erdirildi.

Innsbruck

Avusturya'nın Innsbruck şehrinde 23 Ocak Pazar günü saat 13:00'te başlayan ortak anma devrim, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde ölümsüzleşenler için bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Pandeminin yeniden yükselen dalgasından dolayı etkinliğe katılım sınırlı tutuldu. Anmada iki kurum tarafından konuşmalar yapıldı.

İlk sözü alan Sınıf Teorisi konuşmasında, Sınıf Teorisi ve Partizan taraftarları olarak gerek Avrupa'da gerekse Rojava ve ülkede birçok eylemi birlikte gerçekleştirdiklerini dile getirerek “Coğrafya-

mız örgütlü devrimci hareketinin tarihi, Mustafa Suphi ve yoldaşlarının Kemalistler tarafından bir komployle katledilmesiyle başlayan ve günümüze uzanan katliamlarla ağır bedeller ödenerek sürdürülen bir tarihtir” denildi.

Konuşma “Suphiler sonrası ölü top-rağına gömülen devrimci hareket, 50 yıllık pasifist kabuğu '71 devrimci çıkışıyla kırdı, daha ileri bir doğrultuya girmiştir. Stratejik yürüyüşümüzün Kızıl Kalkışma Destininde, 600 aşkın ölümsüz parti şehidimizi, dünya ve coğrafyamızda ölümsüzleşen devrim şehitlerini bir kez daha saygıyla anıyor; mücadeleleri yürüyüşümüzün kızıl güzergahında zafer bayraklarımızdır” şeklinde sona erdi.

Partizan temsilcisi ise konuşmasına tüm ölümsüzleşenleri anarak başladı. Ve “Halkımıza olan devrim sözümüzün bir gereği olarak bu kavgada nice bedeller ödenmiştir. Her bir şehidimiz, devrim an-dımızın yeniden tekrarlanması, halkımız bize olan güveninin yeniden tazelenmesidir. Devrim mücadelemizi, bedeller ödendikçe daha anlamlı ve kararlı bir şekilde sürdüreceğimizden kimsenin şüphesi olmasın dedi gerek Proleterya Partisi saflarında ölümsüzleşen yoldaşlarımızı gerekse dünyanın diğer coğrafyalarında ölümsüzleşen tüm devrimci ve komünistleri bu ruhla anıyoruz mücadele anılarını selamlıyoruz” dedi.

Belçika

Partizan, Belçika'da Nubar Yalımyan'ın mezarı başında anma gerçekleştirdi. 1982 yılında MİT tarafından katledilen Nubar Yalımyan'ın mezarında yapılan anma devrim ve sosyalizm şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu ile başladı.

Açılış konuşmasından sonra Partizan adına, parti ve devrim şehitlerini anma haftasında şehitlerin anısını hatırlamanın önemine değinilen bir konuşma yapıldı. “Şehitlerimiz yol göstericimizdir, ilham ve güç kaynağımızdır” diyen Partizan temsilcisinin ardından Rojava'dan gönderilen ses kaydı dinletildi. TİKKO Genel Komutanlığı adına Cemil Amed'in yolladığı ses kaydında şu sözlerle yer verildi: “Şehitlerimiz duvarda asılı duran, tahta içine sıkıştırılan resimler değildir. Geçmişte yaşanmış ve kalmış anılar hiç değildir. Onlar geleceğimizin ta kendisidir.”

Nubar Yalımyan şahsında Ermeni şehitlere de vurgu yapıldı. Nubar Yalımyan'dan, Nubar Ozanyan'a süren direnişin anısına Ermeni enstrümanı düdük ça-

lındı ve Ermenice marşlar söylendi.

Londra

30 Ocak Pazar günü, Londra Tohum Kültür Merkezi'nde da bir anma yapıldı. Partizan tarafından düzenlenen anma etkinliği, açılış konuşması ve saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından proletarya partisinin konuyla ilgili bildirisi okundu ve şiir dinletisi yapıldı.

Etkinlikte HBDH temsilcisi ve Britanya Kürt Halk Meclisi temsilcileri de birer konuşma yaptı. Ayrıca MKP Britanya taraftarları tarafından gönderilen mesaj okundu. Mesajların ardından hazırlanan sinevizyon gösterildi ve müzik dinletisi ile anma sonlandırıldı.

Mannheim

Partizan'ın örgütlediği anma, saygı duruşu ile başladı. Ardından Partizan temsilcisi tarafından açılış konuşması yapıldı.

Yapılan konuşmalarda, pandemi koşullarının emekçiler üzerindeki olumsuz etkisinden bahsedilirken, emperyalistlerin aşı politikasına değinildi. Devamında sinevizyon gösterimi yapıldı. Anma programının kültürel bölümünde Emrah ve Umuda Haykırış marş ve ezgileriyle yer aldı.

İsviçre

İsviçre'nin farklı şehirlerinden katılımın sağlandığı etkinlik, 29 Ocak günü Zürih şehrinde gerçekleştirildi. Saygı duruşunun ardından proletarya partisinin ocak ayı açıklaması okundu. Geçtiğimiz günlerde kamuoyuna “Devrimin zaferi için, halk savaşında derinleş, gerillada uzmanlaş” şiarı ile deklare edilen halk ordusu konferansı tanıtım sinevizyonu gösterildi.

Anmaya birçok devrimci kurum da katılım gösterdi. HBDH ve MLKP adına birer konuşma yapıldı. MKP Avrupa komitesi ve TİKB İsviçre adına yazılı mesajlar sunuldu.

Ayrıca Revolutionärer Aufbau Schweiz temsilcisi söz alarak TC faşizmine karşı sadece Türkiye ve Kürdistan topraklarında değil Avrupa'da da omuz omuza mücadele etmenin gereğinden bahsetti. Politik tutsaklarla dayanışmak için açlık grevi eylemi gerçekleştiren İDHF tarafından, etkinlik selamlandı ve eylemlerinin içerik ve önemine dair bir konuşma yapıldı. Son olarak hazırlanan müzik dinletisinde geleneksel marşlarla duygusal ve coşkulu anlar yaşandı.

“Ateşimize Toprak, Su Olmayan Herkes Trans+Fobik, LGBTİ+Fobik Saldırıların Failidir!”

22 Ocak Pazar günü, Instagram üzerinden yaptığı bir paylaşım ile kuruluşunu duyuran İzmir 20 Kasım Platformu, kuruluşuna ve amaçlarına ilişkin bilgiler verdi. Platformun kuruluşu, son üç ay içerisinde İzmir’de 2 transın katledilmesi ve 3 transın ağır yaralanmasına yol açan sistematik saldırılara yanıt niteliği taşıyor.

Bizler de 20 Kasım Platformu üyesi **Yusuf** ve **Feleknaz Atiye Yaman** ile söyleşi yaptık. Platform üyesi 2 lubunya, LGBTİ+lara yönelik sistematik saldırılar ve platformun kuruluş sürecine dair sorularımıza yanıt verdi.

- İlk olarak Türkiye’de LGBTİ+ hareketine dönük saldırılardan başlarsak... Saldırıları farklı şehirlerde ara ara yoğunlaşıyor ancak sistematik bir şekilde devam ediyor. Siz nasıl değerlendiriyorsunuz bu saldırıları?

Yusuf: Siyasi iktidar gücünü baki kılmak için kendisine ters düşen, varlığından korktuğu tüm hareketlere; kadın hareketi, Kürt hareketi, öğrenci hareketi örneğin, bunlara karşı güç kullanıp onları etkisiz kılmaya çalışıyor. İktidar cishetero seksist hatta erkek egemen bir dünya isterken bizler bunun tam karşısında mücadelemizi yürüteceğiz, yürütmekteyiz.

Biz lubunyalardan özel alan tabiriyle yumuşatılan ancak görünürlüğümüzü elimizden alan yerden çıkıp, kamusal alanda herkes gibi, herkes kadar var olmamız bu iktidarı korkutandır. Varoluşumuzu en çok nerelerde gösterebildiğimize ve örgütlü mücadelelerimizin en çok nerelerde aktif olduğuna göre değişiyor saldırıların şiddeti. İzmir’de kazanılan sokaklarımıza baktığımızda son zamanlarda -ki bu bilinen tabi ki- en çok nefret şiddeti de orada gerçekleşiyor, Bayram Sokak da buna dahil elbette.

- İzmir’de üst üste trans kadınlara yönelik şiddet ve ardından katliam yaşandı, bu örnekleri yukardaki söylediklerin bağlamında nereye koymak gerekiyor, İzmir’de bu kadar çok saldırının yaşanması ne anlama geliyor?

Yusuf: Öncelikle şunu belirtmeliyim

ki; translara yönelik bu saldırılar, münferit değil. Yani İzmir’de üst üste yapılan saldırıları politik iklimin körüklediği trans nefretinden ve ayrımcılıktan ayrı okumamak lazım.

Örneğin geçen yıl Mart ayında, Bornova’da yine bir trans kadın (Miraş Güneş) günlerce bulunamadı ve sonra ölü bedeni tanınmayacak halde, evindeki çekyatın altında çıktı. Olayın detaylarından tutun da Miraş’ın açık adresine, kullanmadığı atanan isminden, eşine dostuna kadar her şeyi yazdı gazeteler. Yani iktidar ve çevresinin nefretini bırakın, trans kapsayıcı olmayan, bizlerin isimlerini dahi yok sayan dil de bu değersizleşmede oldukça önemli.

Konumuza dönersek, 20 Kasım’da bir erkek saldırgan, iki trans kadını ağır yaraladı, 27 Kasım’da yine iki kadın saldırıya uğradı ve bir trans kadın bu saldırıda katledildi. Üstelik Basmane Garı’ı gibi kentin en işlek ve aydınlık caddelerinden birinde, Basmane Polis Merkezi’nin oldukça yakınında işlendi bu cinayet. Peki sonra ne oldu? Hemen ertesi gün haber değerini kaybetti. Fail ya da failer ne oldu, kimse bundan bahsetmedi. Zaten hemen her mecrada transfobik söylemler rahatça dolaşıma sokulurken ve LGBTİ+ nefreti bizzat iktidar eliyle körüklenirken bu cinayetlerin tesadüf değil politik olduğunu söylemek zorundayız. İzmir özeline de bir

parantez açarsak, Alsancak Bornova Sokak ve Basmane transların görece daha rahat yaşayabildikleri ve çalışabildikleri yerlerdi.

Bu bölgelerde görünürlükleri vardı. Körüklenen nefret onları en görünür oldukları yerlerde buldu ve vurdu tabi. Son olarak İzmir üzerinden Bornova Sokak’ta yapılmaya çalışılana değineyim. Yıllardır transların oturduğu, çalıştığı, komşuluk yaptığı bir sokak olan Bornova Sokak, soylulaştırılmak isteniyor, tıpkı Bayram Sokak’ta, 16 yıldır aşamadığımız Esat-Eryaman’da, Ülker Sokak’ta olduğu gibi. O yüzden her zaman dediğimiz gibi bitireyim, trans cinayetleri/intiharları politiktir.

“Tüm saldırıların takipçisi olacağız!”

- 20 Kasım Platformu olarak 22 Ocak Pazar günü, Instagram üzerinden yaptığınız bir paylaşım ile kuruluşunu duyurdunuz. Deklarasyonda gerek isminiz gerekse de lubunyalara dönük saldırıların katili olarak devleti işaret ettiniz. Bize platformun nasıl bir ihtiyacın ürünü olarak doğduğunu anlatır mısınız? Son dönem saldırılar elbette ki etkili, ancak LGBTİ+lara dönük saldırılar hep kapsamlı ve sistematik oldu.

Feleknaz Atiye: 2018-2019 yılında 20 Kasım’ı örgütlemek için İzmir’de

bulunan LGBTİ+ aktivizmi yürüten kurumlarla buluştuk. Neler yapabileceğimizi konuşup tartışmak adına. Ben 2014’ten beri İzmir yerelinde Trans+ öz örgütlenmesinin olması kanaatindeydim. Evet İzmir’de bir LGBTİ+ derneği var beş yaşına girdi (nice seneleri olur). Biz derneğin bir nebze de olsa yükünü de azaltmak istedik. Ayrıca Trans+lar, LGBTİ+ hakareti de görünürlük sorunu yaşıyorlar.

İstekleri, arzuları, talepleri ne yazık ki dominasyonun altında kalıyor... Siyasi iktidar, cis-heteroseksüel toplum normları dayatmaları yetmezmiş gibi planlı-projeli sistematik olarak TERF’ler (Trans Dışlayıcı Radikal Feministler) türedi. Hepsisiyle birlikte mücadele etmek, Trans+larla dayanışma içerisinde olup tüm bu gereksiz varlıkların (terfler vs.) üstesinden gelmek adına toplantıda benim bir önerim olarak sunuldu ve kabul edildi. Çok aktif olamasak da bir şeyler üretmeye çalıştık. Yeni bileşenlerimiz, aktivistlerimiz aracılığıyla sürekliliği sürdüreceğiz diye umuyorum.

- Platform nasıl bir eylem ve hareket tarzı planlıyor, bunun için sokak nasıl konumlanacak. Başta LGBTİ+ ve kadınlar olmak üzere kamuoyuna nasıl sözünüz, çağrınız var?

Feleknaz Atiye: Öncelikle platformun ana gündemi Trans+lar. Ama sadece 20 Kasım’ı organize edip kenara çekilmeyecektir. Örneğin bir arkadaşımızın başına fobik bir saldırı geldiğinde, Genç LGBTİ+ derneğinin hukuki desteği ile diğer insan hakları alanında çalışmalar yapan kurumlar ve kadın kurumları ile olay mahalline ivedilikle gidip tüm sürecin hiçbir detayını atlamadan takipçisi ve davacısı olacağız. Gerek çay-kahve sohbetleri, dertleşmeleri gerek atölyeler, eğitim çalışmaları, paneller, forumlar olmak üzere faaliyetler yapacağız. Öncelikle şunu söylemek istiyorum kendi adıma ateşimize toprak, su olmayan herkes tüm Trans+fobik, LGBTİ+fobik saldırıların failidir! Terfler, devlet, cis-heteroseksüel toplumsal norm ve baskı başta olmak üzere...

PUSULA

Şehitlerimizin Kararlılığını Kuşanmalıyız

“Korku mu? Korku ve korkusuzluğun bir çelişki oluşturduğuna inanıyorum. Mesele ideolojimize sarılmak ve içimizdeki cesareti dizginlerinden boşandırmaktadır. Bizi cesur yapan, bize cesaret veren ideolojimizdir. Görüşümce hiç kimse cesur doğmaz, halkı ve komünistleri cesur yapan toplumdur, sınıf mücadelesidir. Sınıf mücadelesi, proletarya, parti ve ideolojimizdir. En büyük korku ne olabilir ki? Ölüm mü? Bir materyalist olarak yaşamın bir gün sona ereceğini biliyorum. Bence en önemli olan şey iyimser olmaktır. Hayatımı hasrettiğim işin başkaları tarafından nihai amacımız komünizme varana dek devam ettirebileceğine inanmaktır. Çünkü bende olabilecek korku bu görevin devam ettirilmeyeceği korkusu olabilir; ama kişi kitlelere güveniyorsa bu korku ortadan kalkar. Görüşümce en büyük korku kitlelere güvenmemektir. İnsanın kendisinin vaz geçilmez olduğuna, dünyanın merkezi olduğuna inanmasıdır. Bence korkunun en kötüsü budur.” (Başkan Gonzalo Konuşuyor, s. 85)

Devrim ve komünizm şehitlerini andığımız bu ocak ayında Gonzalo yoldaşın yukarıda alıntıladığımız değerlendirmelerinden öğrenmeliyiz. Bu konudaki kavrayış düzeyimizi ne kadar yükseltirsek, şehitlerimizi de daha derinlikli bir kavrayışla anlarız-anarız. Görevlerimize daha büyük bir sorumlulukla sarılırız.

Tarihi deneyimlerimizle ve pratik tecrübelerimizle şu gerçekleri gördük: Hem egemen sınıfların devlet terörüyle yaymaya çalıştığı korkunun hem de kişisel kaygı ve korkularımızın panzehiri, ideolojik cephedeki sağlamlığımızdır. Kitlelere duyacağımız güvendir. Aslında bunlar, iç içe olan olgulardır. Sınıf bilincinde derinleşen her devrimci militan, kitlelerin tarihi yaratıcılığına inanır. Ona bu inancı kazandıran ideolojisi, tarih bilincidir.

Bu nedenle devletin yaydığı korku mikrobunun kitleler nezdinde olumsuzluk yarattığı, devrim ve sosyalizm mücadelesinde yaşanan geçici yenilgilerin belli çözümlere yol açtığı her dönemde ideolojik cepheyi daha da güçlendirmek öncelikli bir görevdir. Bu görev, sınıf mücadelesinin dışında düşünülemez. Bilakis bu görev örgüt, örgütlülükle, militan kitle mücadelesinin aktif öznesi olmakla yerine getirilir.

Bilimsel bir tarzda tarihin boşluk tanımadığını ifade ederiz. Bu pratik olarak ne anlama

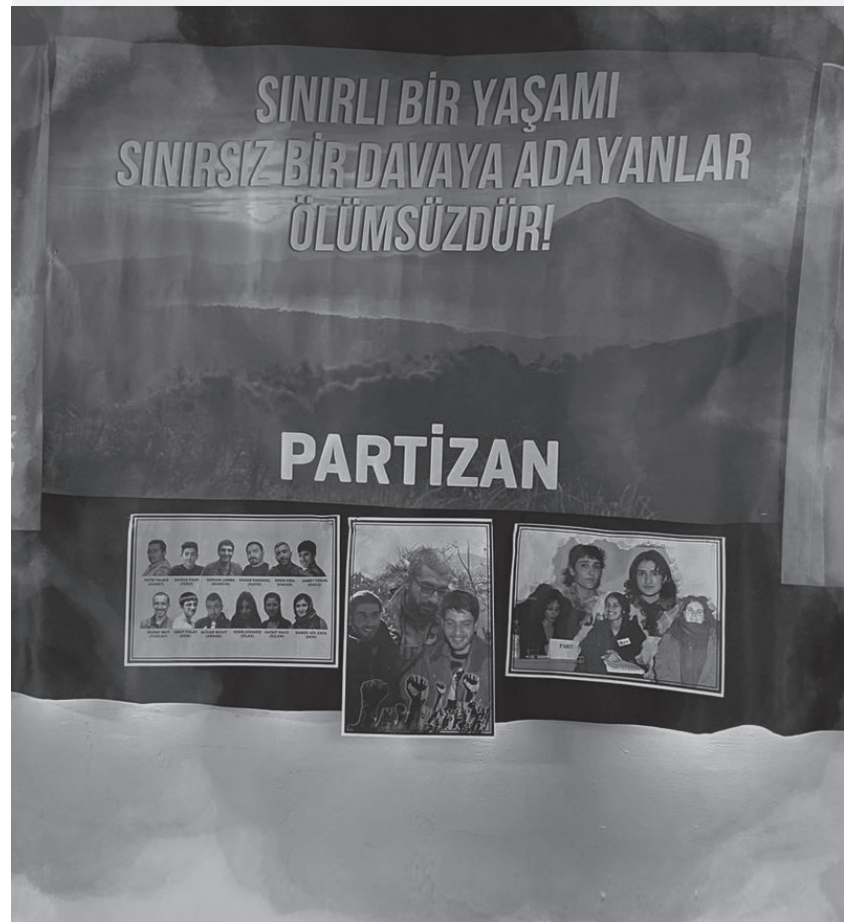
gelir? Bu devrim ve sosyalizm mücadelesinde gerilemelerin, çözümlerin yaşandığı süreçlerde kitleler nezdinde devrimci ve komünistlere karşı bir güvensizliğin gelişeceği gerçekliğine işaret eder. Bu aynı zamanda kitlelerin siyasal eğilimlerinin farklılaşmasına da yol açar. Hele hele dini gericiğin, hakim ulus ırkçılığının, dar milliyetçiliğin kitleler içinde etkin olduğu coğrafyalarda düşünsel anlamdaki bu tahribat daha bir derinlik kazanır. Bundan dolayı hiç kimse devrimcilik adına kitleleri suçlayamaz. Kitlelerin tarihi yaratıcılığından kuşku duyamaz. Bunun olduğu yerde, devrim-sosyalizm ve komünizm mücadelesine karşı inançsızlık vardır. Onun için de ideolojik cepheye yaratılan tüm kirlenmeye karşı ilkel ve sürekli bir mücadele zorunludur.

Bu konuda şehitlerimizin pratiklerinden öğrenmeliyiz. Elbette ki burada sözünü ettiğimiz olumlu ve olumsuz pratiklerdir. Şu açık ki, devrim ve sosyalizm mücadelesine yaşamlarını adayan kahraman şehitlerimizin kuru övgüye ihtiyaçları yoktur. Davaya bağlı yoldaşlığa ihtiyaçları vardır. Yoldaşça bağlılık, onların hayallerini gerçeğe dönüştürme mücadelesini tereddütsüzce sürdürmektir. Bu anlamıyla başarı ve başarısızlıklarımızdan öğrenmek bir görevdir.

Tüm korkular bilinçle, mücadeleyle aşılar. Ve elbette ki, halklar da sınıf mücadelesi içinde bu korku duvarlarını aşacak. Faşist iktidarın tüm baskısına rağmen ezilenlerin yeniden itirazlarını yükselttikleri bir süreçten geçiyoruz. Diğer bir anlatımla emperyalistler ve uşakları için korku işaretleri görülmeye başlandı. Çünkü ezilen-sömürülen emekçiler cephesinde öfke mayalanıyor. Kendiliğinden hareketler gelişiyor.

Tüm bunların yaşandığı bir ortamda devrim ve sosyalizm mücadelesinde ısrar, devrimci bir odağın yaratılmasında ısrar güncel bir görevdir. Böylesi süreçlerde her bir öznenin bulunduğu alanda daha büyük bir özveriyle çalışması gerekir. Unutmamalıyız ki, şehitlerimizin omuzlarında yükselen mücadeleyi daha ileriye taşımak sıradan bir devrimcilikle olmaz. Onlardan boşalan mevzileri yeniden doldurmak ve yeni mevziler yaratmak için özverili, yaratıcı bir devrimci duruşa ihtiyaç vardır. Faşist iktidarın karanlık ve puslu sürecini ancak devrimin bu güçlü enerjisi ve ışıyla aşabiliriz.

Kavgada Ölümsüzleşenler

Mehmet Düzen (Poto): 1955 yılında Dersim Ovacık'a bağlı Aslandoğmuş köyünde doğan Mehmet Düzen, 12 Eylül AFC'si sonrasında gerillaya katılır. 5 Şubat 1981 tarihinde Mazgirt'in Örs köyünde bir ihbar sonucu gelen jandarmayla yaşanan çatışmada ölümsüzleşir.

Haydar Sönmez: 1957 Dersim Mazgirt Yetimoğlu köyünde dünyaya gelen Haydar Sönmez, 1980

öncesi Dersim'de gerçekleştirilen toprak işgalinden sonra tutuklanarak Hozat Hapishanesi'ne konuldu.

Haydar Sönmez (Altındış), 6 ay sonra hapishaneden çıktığında mücadeleye kaldığı yerden devam etti. İşbirlikçi olduğu için cezalandırılan Hasan Demirpençe'yi öldürdüğü iddiasıyla düşmana ihbar edilmesi üzerine gözaltına alınarak Şubat 1982'de işkencede katledildi.

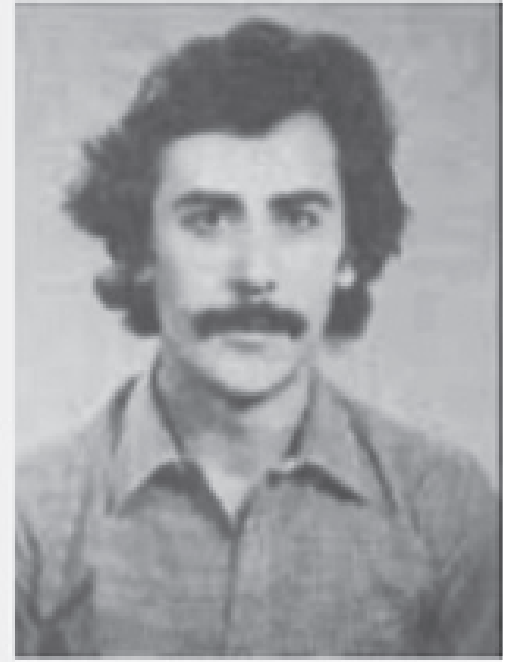
Levon Ekmekçiyan ve Zohrab Sarkisyan'ı Unutmadık, Unutmayacağız!

Türkiye devrimci hareketi Ermeni devrimcileri sahiplenmelidir. Unutmamak gerekir ki, 12 Eylül Faşist Cuntası tarafından idam edilenler arasında uzunca bir süre Levon Ekmekçiyan'ın adı anılmamıştır. Bu durum gerçekte ezilenlerin ve mazlumların safında, yanında olduğunu her fırsatta söyleyenler için turnusol işlevi görmüştür.

"Size inanç ve başarılar diliyorum. En zor günleri göğüsleyecek gönüllülük ve irade diliyorum. Son isteğim tükenmeyen güç ve cesaret. Bütün Ermeni halkına en içten dileklerle. Hoşcakalın..."
Levon Ekmekçiyan

"Biricik vasiyetimi Ermenistan'ın Kurtuluşu İçin Ermeni Gizli Ordusu'na bırakıyorum: Ermenistan Türk faşizminin ve emperyalizmin boyunduruğundan kurtulup özgürleşinceye kadar mücadeleyle devam!..."
Zohrab Sarkisyan

Ermeni Soykırımı büyük bir suçtur. Ancak belki de bundan daha da büyük olan bu suçun inkar edilmesidir. Ve hatta daha da ileri gidilerek "mukatele" (birbirini vurmak) oldu denilerek yaşananların çarpıtılmasıdır. İşte bu gerçeklik nedeniyle Ermeni devrimciler, suskunluk ve inkar perdesini yırtmak için ayağa kalkmışlar ve Ermeni Soykırımı'nın bir gerçeklik olduğunu bütün dünyaya göstermek istemişlerdir. Soykırımı uğrayanların çocukları, soykırımı uğradıklarını kanıtlamak zorunda kalmışlardır.

Bu mücadelede ön plana çıkan ve Türkiye kamuoyu tarafından (yapılan karşı devrimci propaganda nedeniyle) tanınan devrimci örgütlerden biri de Ermenistan Kurtuluşu için Ermeni Gizli Ordusu (ASALA) olmuştur. ASALA savaşıları henüz hayatlarının en güzel döneminde, Ermeni halkı davasına hayatlarını feda ederek aramızdan ayrıldılar. Tarihe not düştüler. Yeni nesillere, mücadele mirası bırakarak Ermeni halkının kalbine gömüldüler.

Bu mücadelede Türkiye Devrimci Hareketi tarihi açısından bilinmesi ve elbette sahiplenilmesi gereken devrimciler de vardır. Bunlar **Levon Ekmekçiyan** ile **Zohrab Sarkisyan**'dir.

Onlar, her ne kadar doğdukları yerler bugünkü Türkiye içerisinde olmasa bile kökleri Adana, Sivas, Maraş, Muş, Van, Kars, Diyarbakırlı... olup, 1915 Ermeni Soykırım davasının takipçileridir.

Onlar zoraki Tehcir Kararı ile Suriye çöllerine, Lübnan'a ölüm yolculukları ile gönderilen bugün Ermeni davasının kararlı savunucularıdır.

Onlar 1915 Ermeni Soykırım davasını omuzlayıp, Ankara'ya varmış Ankara'da patlayan, isyan eden, kör-sağır-dilsiz dünyaya "artık bizleri duyun" ve "adalet" diyerek mücadele eden ölümsüz kahramanlardır.

1915 Ermeni Soykırımı gerçekliğini görmek istemeyen, duymayan ve konuşmayan dünyamızda özellikle 1980 yıllarında başlayan Ermeni halkının adalet savaşı, bugün dünyanın dört bir yanında duyulmuşsa, yüzlerce parlamentolarında dünya halkları nezdinde kabul edilmişse bunu Ermeni devrimci geleneğini yaşatan fedailere borçluyuz.

106 yıldır kanayan bu yaranın izağını bir türlü yapamayan, sözde tarihçi-akademisyen ve tarihi inkar etmesi için görevlendirilen yazarlara rağmen bugün Ermeni tabusu halen devam ediyorsa bunun tek sebebi korkudur. Bu

yüzden tabulara cesaretle parmak basan Hrant Dink gibi hakikat savaşçıları ya hapishane ya ağır cezalar, ölüm ile karşı karşıya kalmışlardır.

Türkiye'de hangi parti yönetimde olursa olsun Ermeni Soykırımı'nı red ve inkar etmek, Kürt ulusunun ulusal haklarının yok saymak öncelik olmuştur. Geçmişle yüzleşme, hesap verme, özür dileme, gerçekliği kabul etme TC faşizminin fitratında olmadığı için bugün yine Kürt Sorunu ile karşı karşıya kalmışlardır. Uluslararası kamuoyunda ve ilişkilerde sorunlu devlet olarak görülmesinin sebebi budur.

Levon ile Zohrab unutulmamalıdır!

Her yıl Ocak ayında Türkiye devrimci hareketi ölümsüzlerimizi anarken, Ermeni devrimci geleneğini fedai duruşları ile yaşatan Levon Ekmekçiyan ile Zohrab Sarkisyanlar unutulmamalıdır. Ermeni davasını sırtlayan fedailer, Türkiye devrimci hareketi içerisinde kabul edilmelidir.

12 Eylül askeri faşist diktatörlüğünün en karanlık günlerinde, TDH'ye yönelik azgın saldırıların gerçekleştirildiği, hapishanelerin tıka basa doldurulduğu, askeri kışlaların hapishane

olarak kullanıldığı, işkence-katliam-idamların yaşandığı koşullarda, askeri faşist diktatörlüğün başbakanı Bülent Ulusu'nun cezalandırılması görevinde Z.Sarkisyan şehit düşmüş, L.Ekmekçiyan ise esir alınmıştı.

Bülent Ulusu'nun Ankara Esenboğa Havaalanı'na inecek olan uçağının rötör yapmasından kaynaklı 7 Ağustos 1982 tarihinde yaşanan çatışmalarda, ilk defa bir ASALA fedaisi Türk Devleti'nin eline esir düştü. Yaralı yakalanan Levon Ekmekçiyan ölüme-idama gidene kadar tedavi edilmedi. Sorgulamasını MİT'te görevli Kenan Evren'in damadı **Erkan Gürvit** üstlendi. Yaptığı işkenceleri övünerek anlattı. "*Yaralı ele geçen ASALA militanını 3 ay sorgulayan tek kişiyim*" dedi.

Ankara sıkıyönetim mahkemelerinde göstermelik yargılamalardan, tutuklandıktan tam beş ay gibi kısa bir süre sonra 29 Ocak 1983 tarihinde Ankara Mamak Askeri Hapishanesi'nde idam edildi. Uluslararası anlaşmalar hiçe sayılarak hukukçuların avukat talebi önerileri dikkate alınmadı. Oluşturulan korku ortamında yasal hiçbir hakkı olmadı. Talep dahi edilemedi. Sırlarla dolu ölüm hücresinde hiç kimse ile konuşulmadı. Onunla konuşmaya çalış-

şanlar cezalandırıldı. Arkasında birçok soru işaretleri bırakarak idam edildi.

Toplam beş ay tutuklu kaldığı Mamak Askeri Hapishane müdürü özel olarak görevlendirilen kişi Kıbrıs işgalinde Rum halkına zulümlerinden dolayı atanmış “kasap” olarak bilinen **Raci Tetik**’ten başkası değildi. R.Tetik “işkence yapsam bile, işkence yaptım der miyim?!” sözleriyle tanınan sadist bir işkencecidir. L.Ekmekçiyan son anına kadar işkence görmüştür. “İdama giderken bile dayak atarak götürdüler” diyen tutuklular olmuştur.

L.Ekmekçiyan’ın çok kısa bir süre kaldığı Mamak’ta bazı tek tek tutuklular dışında sahiplenilmemiştir. Devrimci tutsakların önemli bir kesimi Ermeni sorununda sosyal şoven politikalarını aşamadıkları için “Adanalı, Lübnan’a tehcir edilmiş binlerce aileden olan, Ermeni davasını ölümleri pahasına Ankara’ya taşıyan devrimcileri anlayamamışlardır.” Bu anlayış benzer biçimde bugün Kürt ulusal sorununda da devam ettirilmektedir.

Ermeni Soykırımı davasını üstlenen “Tazminat-Toprak-Tanıma” talepleri

mücadelesi ile yola çıkan, 1980 yıllarında adından çokça bahsedilen ASALA yöneticilerinden, hayatını Ermeni davasına adanarak Artsakh’ta şehit düşen **Monte Melkonyan** amaç ve politikalarını şöyle açıklıyordu: “...farklı Ermeni akımları ve çevrelerinden gelen ve tüm topluluk içi çatışmaları bir yana koyarak ASALA’da birleşen bizler esas amacımız Batı Ermenistan’ı kurtarmak ve onu bugünün özgür Sovyet Ermenistan’ı ile birleştirmek bütünleşmiş ve devrimci bir Ermenistan’ın oluşturulmasına hizmet ediyoruz...”

Levon ve Zohrab’ın mezar yerleri açıklanmalıdır!

Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı’nın hızlandırılmış mahkemelerinde tek celsede verilen idam kararından sonra 29 Ocak 1983 yılında idam edilen Levon Ekmekçiyan’ın mezarı Ankara Cebeci Asri Mezarlığı’ndadır. Zohrab Sarkisyan da orada bulunmaktadır. Devlet yetkilileri dışında hiç kimsenin bilmediği bir yerde tutulmaktadırlar.

Askeri faşist diktatörlüğün estirdiği korku ve baskı ortamında çeşitli milli-

yetlerden ve inançlardan emekçi halkın olduğu gibi ASALA ve idam edilen devrimciler üzerinden, Ermeni halkı baskı altına alınmıştı. Patrikhane üzerinden Ermeniler aleyhine zoraki açıklamalar yapılması istenmiştir. Sosyal hayatta Ermeniler yaşayabilmek için mecburi olarak isimlerini değiştirmek zorunda kalmışlardır. Tahminen 2.000 civarında kişi isim değişikliğine başvurmuşlardır. 1980’ler yurtdışına en çok Ermeni göçünün yaşandığı yıllar olmuştur.

Öyle ki basında ve televizyonlarda her gün, her saat işlenen Ermeni düşmanlığından etkilenen Artin Penik adlı Ermeni vatandaş kendini Taksim Meydanı’nda yakmıştır. Ermeni din insanları Hayko Manuel Eldemir – Hrant Kükükgüzelyanlar uydurma gerekçelerle ASALA ile ilişkilendirerek, köpeğine “Atatürk” ismi verdiği yalanlarıyla ağır hapis cezalarına çarptırılmışlardır.

Levon Ekmekçiyan’ın annesinin ölmeden önce son isteği olan oğlunun kemiklerine dahi olsa erişme ve bir mezar yerinin olma isteği için uğraşan ve Türk yetkililerden cenazesinin alınıp Paris’e götürülme talebi ile İHD Baş-

kanı Eren Keskin dışında kimse uğraşmamıştır. Toplumda hakim olan anlayış “Ermeni’ye bulaşma yoksa yanarsın”-dan başka bir şey değildir. Daha dün Aysel Tuğluk’un annesi Hatun Tuğluk defnedilirken “*Burası Türk toprağıdır. Ermeni toprağı değil. Buraya Ermenileri istemiyoruz*” diye cenazeye dahi saldırarak kadar barbarlaşmış bir grup ile karşı karşıyayız.

İHD Başkanı Eren Keskin’in çabaları ile Ankara Cebeci Asri Mezarlığı’ndan çıkarılan Levon Ekmekçiyan’ın cenazesi, idamından 33 yıl sonra 2016 yılında alınarak otopsi yapılmak üzere Paris’e taşındı. Paris’te iki yıl gibi uzun bir süre yapılan otopsilerde cenazenin Levon Ekmekçiyan’a ait olmadığı kardeşi tarafından açıklandı. Kardeşi “*Cenaze kardeşime ait değil, gönderilen köpek kemikleri ile farklı insanlara ait kemikler*” dedi. Bu açıklamaya hiçbir TC yetkilisi karşı çıkmadı.

Bu olay Türk devletinin, Aysel Tuğluk’un annesinin cenazesine yapılan insanlık dışı saldırıları ile Levon’un cenazesine yapılan saldırılar bir ve aynıdır. Ermeni’ye olan tahammülsüzlüktür. Türk devletinin faşist yüzünü ortaya çıkarmıştır. Aynı zamanda TC devletinin ne kadar kin ve intikam duygusuyla, aradan seneler geçmiş olsa dahi hareket ettiğini, unutmadığını göstermektedir. Ermeni sorunundan Kürt sorununa devlette devamlılık sürmektedir.

Türkiye devrimci hareketi Ermeni devrimcileri sahiplenmelidir. Unutmamak gerekir ki, 12 Eylül Faşist Cuntası tarafından idam edilenler arasında uzunca bir süre Levon Ekmekçiyan’ın adı anılmamıştır. Bu durum gerçekte ezilenlerin ve mazlumların safında, yanında olduğunu her fırsatta söyleyenler için turnusol işlevi görmüştür. Geçmişte Ermeni Soykırımı’na ve devrimcilerine yaklaşım, günümüzde Kürt ulusal sorunu ve Kürt devrimcilerine yaklaşım benzer bir işlev görmektedir.

Halk Ordusu, Konferans Gerçekleştirdiğini Açıkladı

Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninst Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu, konferans gerçekleştirdiğini duyurdu. TKP-ML TİKKO Genel Komutanlığı imzalı yazılı ve videolu mesaj, tkpml.com sitesinde “Devrimci Savaşta İleriye Doğru Bir Hamle! Yaşasın TİKKO Konferansımız! Devrimin Zaferi İçin Halk Savaşı’nda Derinleş, Gerillada Uzmanlaş!” başlığıyla yayınlandı.

Açıklama; “Bilindiği gibi Partimiz TKP-ML, 2019 yılında gerçekleştirdiği 1. Kongre’de, kuruluşundan bu yana askeri çizgimizin sistemli bir hale getirilmesi konusundaki eksikliğe dikkat çekmişti. Öngördüğü devrimin, silahlı mücadeleyle başarıya ulaştırılabileceği ve ülkemiz özgülünde bu mücadelenin Halk Savaşı Stratejisi olduğu konusunda kuruluşundan bu yana net ve ısrarlı bir pratik içinde olan Partimizin tarihinde bu konuda önemli ve değerli çalışmalar bulunmaktadıdır.

Ancak bu çalışmaların sistematize edilmesi ve mevcut konjonktüre uygun hale getirilmesi konusunda yaşadığımız eksikliğin bir özeleştirisi olarak TİKKO’nun önüne bu konuya özgülünen bir Konferans gerçekleştirmesi görevini koymuştu. Bu Konferans aynı zamanda 7. Konferans’ta karar altına alınarak uygulamaya geçen TİKKO Yönetmeliği’nin de güncellenmesi görevini içermekteydi” sözleriyle başlıyor.

Ve şöyle devam ediyor; “TKP-ML’nin, sağ ve ‘sol’ oportünizmle mücadeleyi ihmal etmeksizin doğru bir hareket çizgisi saptamak konusunda bize yüklediği görev ve sorumluluğu başarıyla sonuca ulaştırdığımızı duyurmanın onuru ve coşkusu içerisindeyiz. Aynı zamanda farklılaşan koşullarda savaşı ileriye taşıma cüretinin sorumluluğunu da taşıyoruz.”

Devamında “Önümüzdeki dönemde savaş çizgimiz nasıl oluşmalıdır? Düşmanın her geçen gün askeri örgütlülüğünü yenileyerek yapılandırması, teknik ve teknolojinin bütün araçlarını kullanarak, ajan-işbirlikçi ağını güçlendirerek vuruş ve hakimiyet gücünü artırmaya çalıştığı ve belli ‘başarılar’ da kazandığı

günümüzde bu durumu nasıl çözeceğiz? Nasıl bir anlayışa, plana, sistemli bakışa kavuşturacağız? Nasıl anlayış birliği oluşturacağız?” vb. sorular üzerinden yürütülen tüm tartışmaların açtığı kapının Halk Savaşı Stratejisi olması tesadüfi değildir. Nitekim Halk Savaşı’nın günümüze uygun bir tarzda tanımlanması ve yaratıcı bir tarzda, düşmanın teknik alanda yaptığı atılımlara da denk düşecek şekilde uygulanması gerçekliğiyle karşı karşıyayız.

Bu açıdan Halk Savaşı’nın kavranmasında yöntem sorunu açığa çıkmaktadır. Halk Savaşı Stratejisi’nin evrensel ilkelere olduğu gibi o ilkeler üzerinden yaşam bulacak özgün halkanın yakalanması gerekir. Bu stratejiyi kendi ülke özgünlüklerine uyarlayabilenler başarılı olurken -olduğu gibi- hiçbir değişiklik yapmadan uygulamaya kalkanlar gerçeğin karşısında başarısızlığa uğramışlardır” denildi.

Açıklamanın devamında, “Konferansımızın en önemli başlıklarından birisi de kadın ve LGBTİ+ özgürlük mücadelesiydi. Konferansımızda hem yönetmeliğe yansıtacak kararların alınmasında hem de verdiğimiz savaşın aynı zamanda ataerki ve heteroseksizme karşı bir savaş olduğu noktasında netleşmede cüretli ve sağlam adımlar atılmıştır. Bu adımlar doğrultusunda kadın ve LGBTİ+ların komutanlaşmasında ve savaşın her alanında daha ileride konumlanışında ordumuz üzerine düşen görevleri yerine getirecektir” denilerek şu şekilde devam ediyor;

“Ordumuzun, 7 yıllık Rojava savaş deneyimi, Rojava Devrimi’ne katılımı partimizin savaş tarihinde önemli bir deneyim olarak yer almıştır. Bu deneyimin özetlenerek somutlanması ve sistematik bir şekilde değerlendirilmesi Konferansımızın başarılarından biridir. Şehir savaşlarından düşmanın teknik üstünlüğüne karşı mücadele yöntemlerine, halkı yönetme deneyimine kadar bir dizi deneyim değerlendirmeye tabi tutularak somut bir kazanım haline dönüşmüştür.”

Açıklamada son olarak “Halk Savaşı stratejisi, proletarya önderliğinde halk katmanları arasında stratejik düzlemde geliştirilen cephe tarzı ittifaklara dayanan

politik bir stratejidir. Halkın Birleşik Cephesi, Halk Savaşı stratejisinin belirleyici özelliklerindendir. Fakat DHD yolunda komünist partinin sınıf mücadelesinin diğer politik özneleri ile uzun süreli ya da dönemsel ittifaklar geliştirmesinin önünde engel yoktur. Bilakis Halk Savaşı stratejisinin her aşamasında temel ittifak siyasetimiz hedefi küçültmek, cepheyi geniş tutmak şeklindedir.

Bu noktada, içinde bulunduğumuz

HBDH gibi örgütlenmeler içinde, ortak mücadelede üzerimize düşenleri yerine getirmede daha kararlı bir çizgi izlemek zorunda olduğumuz da açıktır. Bu dönem birbirimizin deneyimlerinden öğrendiğimiz dönemdir de aynı zamanda. Konferansımız, bu avantajları Halk Savaşı’nın başarısı için değerlendirme konusunda bir kez daha net bir irade koymuştur” denildi.

Ölümsüzler Haftası Açıklaması

Türkiye Komünist Partisi Marksist Leninist Merkez Komitesi “Parti ve Devrim Şehitleri” Anma Haftası’na dair yazılı bir açıklama yayınladı. “Anılarını Yaşatmaya, Bayraklarını Dalgalandırmaya, Mücadelelerini Büyütmeye Devam Ediyoruz! 50. Yılımız Ölümsüzlerimizle!” başlığıyla www.tkpml.com sitesinde yayınlanan açıklama “Partimiz bu toprakların sınıf mücadelesi pratiğinden şekillendi. Osmanlı Devleti’nin son yıllarında yaşanan işçi sınıfı grevlerinden, ezilen halkın ve ulusların mücadelelerinden beslendik. Bir Ocak ayının sonunda ölümsüzleşen V.İ.Lenin önderliğinde gerçekleşen 17 Ekim Devriminden ilham aldık ve harekete geçtik. İşçi sınıfının, ezilen halkın, ezilen ulus ve inançların mücadeleleriyle birleşmek için ayağa kalktığımızda ancak bir komployle katledildik” ifadeleriyle başladı.

Açıklamada, “Partimizi sınıf mücadelesinin engin denizinde, emeğimizle, kanla ve canla yeniden var ettik. Ve var etmeye devam ediyoruz! Ölümsüzleşen yoldaşlarımız sadece emekleriyle değil, canları ve kanlarıyla partimizin temelini harç oldular. Onlar ülkemiz topraklarında Marksizm Leninizm Maoizm’in yaşayan örnekleri olarak toprağa düştüler. Ve birer tohum olarak filizlendiler. Yaşadılar ve partimizi yaşattılar.

Partimizin kuruluşundan günümüze, yüzlerce yoldaşımız kavganın ortasında, dağ başlarında, zindanlarda, barikatlarda, sınıf mücadelesinin her alandaki pratiği içinde enternasyonal proletaryanın bayrağını tereddütsüzce dalgalandırdı.

Onlar, 50 yıllık parti tarihimizin özü ve özeti oldular.

Şehitlerimizle var olduk, onlarla yaşadık, onlarla mücadelemizi sürdürdük ve sürdürmeye de devam ediyoruz” denildi.

Açıklamada Proletarya Partisi’nin 50. yıldönümüne de değinilerek, “Emperyalist kapitalizmin aşırı kâr hırsı ve sömürüsü, insanlığı ve gezegeni yok oluşa sürüklüyor. Kapitalist sistemin daha fazla kâr için doğayı tahribatı, insanlığı salgınlarla başbaşa bırakıyor. Beş milyondan fazla insan Covid-19 pandemisi nedeniyle yaşamını yitirdi. Emperyalist kapitalist sistem ortadan kaldırılmazsa dünya yok olma tehlikesiyle karşı karşıya.

Sınıf mücadelesi çeşitli biçim ve içe-riklerde tüm hızıyla sürüyor. Gelecek, yeni devrimleri ve halk isyanlarını hazırlıyor ve bu mücadele içinde ölümsüzleşenler saygıyla anılmayı hak ediyor.

Partimiz, Ocak ayının son haftasını ‘Parti ve Devrim Şehitleri Anma Haftası’ olarak ele almaktadır. Bu yıl Ocak ayı, partimiz açısından daha da önemlidir. 2022 yılı partimizin kuruluşunun 50. yıldönümüdür. Partimiz 50. yaşını ‘50. Yıl: Yol Göstericimiz, İlham ve Güç Kaynağımızdır Partimiz!’ şiarıyla bir kampanya şeklinde ele alacaktır. Kampanyamız Ocak ayının son haftasında, Parti ve Devrim Şehitleri Anma Haftası’yla başlayacak ve 18 Mayıs’a, önder yoldaşımızın katledildiği tarihe kadar sürecektir” şeklinde sona erdi.

İktidarın Çaresizliği ve “Dil Koparmak!”

AKP-MHP iktidarının geldiğimiz noktada tüm ezilenlere karşı vaat edecek, söyleyecek herhangi bir şeyi kalmamıştır.

Bu tükenmişlik hali, iktidarın saldırdıdan başka yapacak hiçbir şeyi kalmadığını göstermektedir. İktidar, tüm iradesini topyekûn saldırı konseptine göre şekillendirmektedir. İşçilere, kadınlara, LGBTİ+’lara, Kürtlere kısaca tüm ezilenlere saldırıdan başka bir şeyi örgütleyememektedir. Elbette bu saldırı konsepti, ezilenlerle birlikte tüm alanlarda kendini göstermektedir. İradesinin dışında hareket eden tüm kesimlere yönelik baskı ve zor kullanmak artık normal bir hal almaktadır.

Geçtiğimiz günlerde beş yıl önce yazılmış şarkı sözleri üzerinden Sezen Aksu’ya karşı başlatılan kampanya, bu durumun tipik bir örneğini oluşturmaktadır. Önce trollerle başlayıp sonra bakanlardan gelen tehdit açıklamaları ardından artık bakanlar üstü bir otorite olan Diyanet İşleri tarafından üst bir perdeye çıkarılmış, R.T.Erdoğan tarafından tehdidin boyutu artırılmıştır. R.T.Erdoğan Büyük Çamlıca Tepesi’ne yapılan camide kıldığı Cuma namazı sonrasında cemaate yaptığı konuşmada; “*Hazreti Âdem efendimize kimsenin dili uzanamaz, o uzanan dilleri yeri geldiğinde koparmak bizim görevimizdir. Havva validemize kimsenin dili uzanamaz. Onlara da had bildirmek bizim görevimizdir*” diyerek Sezen Aksu’yu açık bir şekilde tehdit etmiştir.

Bu açıklama, dini kutsallara hakaret ya da gündem değiştirme tartışmalarının arasında gündem olmaya devam etmektedir. R.T.Erdoğan’ın yaptığı açıklama dine hakaret veya sadece gündem değiştirme arasında sıkıştırılacak kadar basit değildir. Her ne kadar binlerce köy yolunun kapalı olduğu, doğalgaz krizinin açığa çıktığı, halkın gelen faturalara isyan ettiği bir dönemde tartışma açılsa da, gündem değiştirme esasın yanında tali bir yön olarak açığa çıkmaktadır. Bu açıklama, iktidarın tam da yukarıda belirttiğimiz konseptine uygun bir açıklamadır. Ne olursa olsun, kim olursa olsun iradesi önünde eğilip biat etmiyorsa ne ile karşılaşacağını bizzat R.T.Erdoğan söylemektedir. İktidarın refleksi artık yapılanın ne olup olmadığına bakmadan

tek bir çatı altında toplanmış, mantık da şiddet ile yola getirmek üzerine kurulmuştur. Aynı dönemde gazeteci Sedef Kabaş bir TV yayınında kullandığı atasözü nedeniyle önce evi basılarak gözaltına alınmış, daha sonra “Cumhurbaşkanına hakaretten” tutuklanmıştır.

AKP iktidarı açısından dinin her zaman kendisine alan yaratacak maden olarak kullanılması yeni bir şey değil. Sezen Aksu üzerinden yapılan tartışmanın din meselesine çekilmesi artık aşına olduğumuz bir metod olarak karşımıza çıkmaktadır. Tıpkı ekonomide faiz kararlarını nas’a dayandırması gibi bu da aynı güzergâhın izlendiğinin göstergesidir.

Meseleyi şarkı sözlerine verilmiş bir tepki veya gündem değiştirmek olarak okumamak gerekir. Çünkü bir taraftan da mesele insanların konuşmasını, itiraz etmesini engellemektir. Hayata geçirdiği politikaları ve bu politikaların getirdiği sonuçları herkese kabul ettirmek isteyen iktidar, her türlü itiraz sesini simgesel olarak boğmaya çalışmaktadır. Yoksa Sezen Aksu’nun şarkı sözleri egemenler açısından pek de bir önem teşkil etmemektedir. Vermek istedikleri mesaj tüm topluma iletilmek üzere özenle hazırlanmıştır: “Kabullenin ya da susun!” Artık anlatacak bir hikâyeleri kalmadığı için konuşan herkesin dilini koparmak istemektedirler.

Nitekim R.T.Erdoğan, gelen tepkiler üzerine bir TV programında yaptığı açıklamada sözlerini Sezen Aksu’nun

şahsına söylemediğini belirtmiştir. R.T.Erdoğan; “*Benim oradaki hitabımın muhatabı Sezen Aksu değildir. Sezen Aksu, Türk müziğinin önemli bir ismidir. Ama diğer taraftan ben ülkenin cumhurbaşkanı olarak insanımızın, hangi inançtan olursa olsun, kutsalına laf edilmesine müsaade etmem. Burada sadece Hz. Adem ile Havva validemiz değil, aynı zamanda Meryem validemiz de burada hakaret var. Dilini koparma ifadesini bir kişinin şahsına değil, kutsallarına karşı hakaretine dönük bir tavır olarak ifade ettim. Biz kutsallarımızı korumak için de kanun mu çıkaracağız?*” sözlerini sarf etti.

İktidar, her alanda sıkışmaktadır. Bu sıkışmanın sonucu olarak kendi iradesinin dışında oluşabilecek her duruma “el atmaya” çalışmaktadır. Bu da sonu gelmez müdahaleleri beraberinde getirmektedir. Son dönemde özellikle sosyal medya üzerinden insanların iletişimlerini kısıtlayacak girişimleri gündeme getirmektedirler. Aynı zamanda RTÜK eli ile TV kanallarını hizaya getirmeye çalışmaktadırlar. 29 Ocak Cumartesi günü R.T.Erdoğan’ın imzası ile bir medya genelgesi yayımlanmıştır.

Cumhurbaşkanı genelgesi, muhalif tüm medyaya tehdittir!

Genelgede; “*Toplumumuzun temel değerlerine aykırı unsurlar taşıdığı gözlenen ve son günlerde özellikle yabancı içeriklerin uyarlaması şeklinde ekranlara gelen televizyon programlarının top-*

lum üzerindeki yıkıcı etkilerini bertaraf edecek adımlar ivedilikle atılacak. ... Medya aracılığıyla milli ve manevi değerlerimiz yıpratmaya, aile ve toplum yapımızı temelinden sarsmaya yönelik açık veya örtülü faaliyetlere karşı Anayasa, kanun ve ilgili diğer mevzuatla düzenlenen müeyyidelerin gereği yerine getirilecek” denilmektedir. Bu genelge, hangi kesimden olursa olsun iktidarın kendisine muhalif yayın organlarına açık bir tehdidi olarak karşımıza çıkmaktadır.

Aynı zamanda “toplumumuzun temel değerleri” ifadesiyle insanların yaşam biçimleri hedef alınmaktadır.

İktidar sıkışıkça saldırının boyutunu artırmaktadır. Ekonomik kriz eşliğinde köylüler topraklarını kaybetmekte, esnaf iflas bayrağı çekmekte, milyonlar açlık sınırının altında yaşamaya çalışırken daha fazla sömürü diyen iktidarın saldırmaktan başka çaresi bulunmamaktadır. Her alanda sıkışan iktidar, her alanda kendi iktidarını kurmanın peşine düşmüştür ve saldırıdan başka yolu kalmamıştır. Bundan dolayıdır ki, her kesime yönelmekten geri durmamaktadır. Kar yüzünden İstanbul Havalimanı’nda mahsur kalan ve bu durumu protesto eden turistlere bile otobüsler dolusu çevik kuvvet göndermektedir. Bu refleksi, artık herkese aynı şekilde işlemektedir.

Ne var ki iktidar, kendi varlığını devam ettirmek için neye yönelse diğer taraftan iradesi dışında başka bir şey gelişebilmektedir. Ne kadar baskılamaya çalışırsa çalışsın itirazları engelleyememektedir.

Topyekûn saldırı karşısında çıkış yolunu 2022 ilk ayına direnişle girip kazanan Trendyol işçileri göstermiştir. Bu zamana kadar en zor koşullarda çalıştırılan emekçilerin direnişi ve ardından aynı sektörde olan Aras Kargo işçilerinin, Hepsijet işçilerinin direnişleri bakaçağımız yeri-yönü göstermektedir.

Tüm bu saldırılara karşı durabilecek yegâne güç, parça parça önümüzde durmaktadır. Parça parça duran bu gücün birleşmesi saldırı dalgasının kırılması için tek çözümü olarak her an kendini göstermektedir. İktidarın çaresizliği, kendini bu mücadelede açığa çıkarmaktadır.

“Birleşirsek Kazanırız; 6 Şubat’ta Kadıköy’deyiz!”

Ocak ayına tahmin edildiği üzere hemen her kalemde kurşun gibi yağın zam sağanağı ile girildi. İşçi sınıfı ve emekçiler, ezilen, sömürülen ve ötekileştirilenler için yaşama tutunmak çok daha zor bir hale getirildi. Temel gıda ürünlerinde, elektrikte, doğalgazda yaşanan korkunç zamlar, dövizdeki dalgalanma ve TL'nin değer kaybetmesiyle el ele vererek, ezilenler için yaşamı çok daha çekilmez kıldı.

Neredeyse aldığımız nefesi vergilen-diren, bununla yetinmeyip alınan maaş-tan gelir vergisi kesen sömürü düzeni içinde debelendiği krizin tüm faturasını biz ezilenlere kesmeye niyetli olduğunu çoktan ilan etmiş oldu. TC devleti, ağır ekonomik ve siyasi bunalımını tüm hücrelerine kadar yaşayan ezilen emekçi kitlelere bir yandan da yoğun bir şekilde umutsuzluk ve karamsarlık pompalarken diğer yandan tehditler yağdırıyor.

AKP-MHP iktidarı, müsebbibi olduğu, çığ gibi büyüyen yoksulluk ve sefaleti yaşayan ezilenlerin özgür bir geleceğe dair inançlarını, bunu gerçekleştirebileceğine ilişkin umutlarını yok etmenin peşinde. Kazakistan’da gelişen halk hareketi sırasında R.T. Erdoğan ve D.Bahçeli’nin üst perdeden tehditleri de buna işaret ediyor. Korkuyorlar hem de çok korkuyorlar. Zira yaşama geçirdik-

leri politikaların yarattığı korkunç yıkımın, açlık ve sefaletin boyutlarını çok iyi biliyorlar. Ne var ki varlıklarını adadıkları düzeninin karakteri onlara başka bir şey yapma şansı bırakmıyor.

Korktukça bağıyorlar, sıkıştıkça tehdit ediyorlar!

İşçi sınıfına, Kürt ulusuna, Alevilere, kadınlara, LGBTİ+lara saldırıyorlar. Bir avuç asalağın çıkarlarını korumak üzerine kurulu düzenin sözcüleri olarak başka bir tasarrufta da bulunamazlar. Bizi kendi çürümüş, zorba düzenlerine mahkum etmeye çalışıyorlar.

Oysa biz biliyoruz ki geleceği kuracak yegane güç işçi ve emekçilerin kahredici gücüdür! Düzenin yasama, yürütme, yargı ve medyasıyla inşa ettiği abluka, kitlelerin sokağa taşan öfkesi karşısında yerle yeksan olmaya mahkumdur.

Türkiye, Türkiye Kürdistanı siyasal tarihi bu anlamda çok zengin tecrübe-leri bağrında taşımaktadır. Her şeye karşı kitlelerin hakları ve gelecekleri için mücadelesi durdurulamamış, mücadele yeni biçimler olarak yoluna devam etmiştir. Bugün bozkır son derece kurudur ve bir kıvılcımlar alev almaya hazır durumdadır!

Trendyol emekçilerinin kısa sürede

coğrafyamızın dört bir yanına yayılan direnişinde açığa çıkan gerçekte buna işaret etmektedir. Kürt ulusunun her şeye karşı süregelen mücadelesi, kadın ve LGBTİ+ özgürlük hareketinin sokağı bırakmayan iradesi, gençliğin direngen tutumu, faşizmin zulmüne, baskı ve tutuklamalarına karşı direnişin sürdüğü-nü anlatmaktadır.

Toplumsal bir avuç asalak dışında ki neredeyse tüm sınıf ve tabakaları, TC devletinin kaptan köşkünde dümeni elinde tutan AKP-MHP bloğuna büyük bir tepki ve öfke duymakta ve bu durum farklı zaman ve biçimlerde sokakta karışıklıkta bulunmaktadır.

Faşizm özellikle de başkanlık rejiminin inşasıyla birlikte ezilen emekçi sınıflara karşı tek merkezden koordine olacak şekilde yeniden yapılandırıldı. Buna paralel bir şekilde toplumsal muhalefetin farklı katmanlarını iktidar, birbirinden yalıtma-izole etme politikasını yaşama geçirdi. Oysa geline aşamada yaşananlar da bir kez daha gösterdi ki faşizm tüm işçi ve emekçilerin birleşmesi adına gerekli tüm koşulları da hazırlamıştır.

Birleşik Mücadele Güçleri (BMG) tam da bu somut toplumsal gerçeklik üzerinden şekillenerek gelişmiştir. BMG, toplumun tüm sınıf ve tabakala-

rına ilkin kendileriyle aynı sorunu yaşıyanlarla sonra da tüm ezilenlere bir araya gelme ve birleşik bir direniş hattı örme çağrısı yapmaktadır.

BMG’nin geride bıraktığı bir yıllık süre içinde emeğini sarf ettiği temel perspektif bu olmuştur. Ağustos’un sonundan bu yana yürüttüğümüz “Birleşirsek Kazanırız” kampanyamız da bu perspektiften doğmuş ve bugüne gelmiştir. Kuruluşunun birinci yıldönümünde BMG olarak yaklaşık beş aydır yürüttüğümüz kampanyamızın finalini tüm işçi ve emekçilere mücadeleyi dayanışma ve birleşik mücadele ruhuyla büyütme çağrısı yaparak sonlandıracağız.

Bizi açlık ve sefalete razı etmeye çalışanlara yanıtımızı 6 Şubat’ta Kadıköy’de vereceğiz. Bu düzene mahkum olmadığımızı, halkın gerçek iktidarının hala mevcut ve mümkün olduğunu bir kez daha ilan edeceğiz. Tüm ezilen, sömürülen ve ötekileştirilenleri, ezilenleri “Açlığa, Yoksulluğa Bu Düzene Mahkum Değiliz Birleşirsek Kazanırız” demek için Kadıköy’de buluşmaya davet ediyoruz!

Birleşik Mücadele Güçleri

BMG’den Birleşirsek Kazanırız Çağrısı

BMG tarafından “Açlığa Yoksulluğa Bu Düzene Mahkum Değiliz Birleşirsek Kazanırız” şiarıyla düzenleyeceği basın açıklamasına yönelik İstanbul’un pek çok bölgesinde çağrılar yapıldı.

BMG 22 Ocak günü Kadıköy Söğütluçeşme Merobüs durağında sağanak yağmura rağmen dağıttığı bildirilerle 6 Şubat çağrısı yaptı.

28 Ocak günü sabah 7.00’de Tuzla İçmeler Köprüsünde bildiri dağıtımı gerçekleştirdi. Aynı gün Kadıköy’de 6 Şubat çağrı afişleri asıldı

PÊŞEROJA AZAD | ÖZGÜR GELECEK | Sayı 254

Nisan Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti. Yönetim Yeri: Katip Mustafa Çelebi Mahallesi Tel Sokak No: 25 Kat: 3 Daire: 9 Beyoğlu/İstanbul Tel: 0212 293 73 76 Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Vedat Yeler
Baskı: Kuzey Veb Ofset Sanayi Ticaret LTD. ŞTİ. Tayakadın Yassıören Cd. No: 75/1 Tayakadın Köyü Arnavutköy/İstanbul Tel: 0212 682 61 62 Küçükköy V.D. 6010823413 YAYGIN SÜRELİ - ISSN: 2148-7367
Twitter | ozgur_gelecek Facebook | ozgur.gelecek.gazetesi

“Sınırlı Bir Yaşamı Sınırsız Bir Davaya Adayanlar Ölümsüzdür”

Ocak ayının son haftasının “Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası” olması nedeniyle birçok yerde anma etkinlikleri gerçekleştirildi.

İzmir Partizan ve YDG’den mezar başı anması

Anma devrim ve komünizm şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşu ve şiirle başladı.

Ardından Partizan ve Yeni Demokrat Gençlik (YDG) adına bir açıklama yapıldı. Cem Ergüldü’nün tanıtılmasıyla başlayan açıklamada Cem Ergüldü hakkında şu ifadeler kullanıldı: “Cem yoldaş 1996’da İzmir’de gençlik örgütüyle tanışıp birçok faaliyette yer aldı. Yine İzmir’de lise sorumluluğunu üstlendi. Bergama köylülerinin mücadelesine katkı sundu. 1998 yazında gerillaya katıldı. Gerillada bulunduğu dönem içinde acımasızca zaaflarının üzerine yürüyen Cem, şehitlerden boşalan her mevziyi doldurmanın bilinci ile hareket etmiştir. Zorluklardan yılmayan fedakar yapısı ile yoldaşlarının yüreğinde farklı bir yer edinmişti. 1 Kasım 1999 tarihinde Tokat’ın Erbaa ilçesi Hızaralan Deresi mevkiinde TC askerlerinin pususu sonucu Barış Aslan ve Cem Ergüldü yoldaşlar ölümsüzleşmişlerdir.”

Açıklamada son olarak şunlar vurgulandı: “Devrimcileri kurulu düzen için ‘tehlikeli’ yapan devrimcilerin basitçe sermayeye zarar verme eğilim ya da pratikleri değildir; MLM bilinç ve program dahilinde sisteme yönelen ideolojik ve pratik saldırılarıdır. Devrim mücadelesinde canlarını feda etmiş olan bütün devrimcileri anıyorken onların ölümlerini anlamlandırmak onların mücadelelerinin tarihsel, sınıfsal ve sosyal bağlamda ne anlam ifade ettiğinin vurgulanmasına sıkı sıkıya bağlıdır.”

Cem Ergüldü ile İzmir’de tanışan bir Partizan okuru ise Ergüldü hakkında, “18-19 yaşına rağmen çok olgun davranan bir insandı, politik tartışmalara giren insanları kazanmaya çalışan fedakar bir kişiliği vardı. İzmir’den ayrıldıktan sonra da bu davranış-

nı sürdürmüş düşman karşısında son mermisine kadar çalışmıştır” dedi.

Gülsuyu’nda anma

İstanbul’da Partizan tarafından Maltepe Gülsuyu Mezarlığı’nda Ocak ayı vesilesiyle devrim mücadelesinde yaşamını yitirenler için bir anma gerçekleştirildi.

Anmaya YDG okurları ve şehit yakınlarının yanı sıra mahalleden de katılım sağlandı.

Anma etkinliği Erol Özer’in mezarı başında gerçekleşirken devrim ve komünizm mücadelesinde yaşamını yitirenler için 1 dakikalık saygı duruşu ile gerçekleştirildi. Anmada Partizan tarafından yapılan konuşmada, mücadele içinde yaşamını yitirenlerin her yıl Ocak ayının son haftasında anıldığını dile getirildi. Ocak ayının son haftasının 1978 yılından bu yana Kaypakmaya geleneği tarafından devrim ve komünizm şehitlerini anma haftası olarak ele alındığını, Ocak ayı içinde Ekim devrimin önderi komünist usta Lenin’in, Alman burjuvazisi tarafından Karl Liebknecht ve Rosa Lüksemburg’un, coğrafyamızda ise Mustafa Suphi ve yoldaşlarının katledildiği, Kaypakmaya hareketi açısından Ocak ayında Meral Yakar’ın, Ali Haydar Yıldız’ın, Atilla

Özkan’ın ve daha pek çok devrimci, komünistin şehit düştüğü dile getirildi.

Bu yılın Kaypakmaya geleneği açısından özel bir anlamı olduğu, geleneğin 50. mücadele yılını kutladığı, 50 yıllık bir mücadelenin geride bırakıldığı, bu tarih içinde yenilgilerin, hataların, eksikliklerin, ağır-sancılı süreçlerin yaşandığını bununla birlikte gelecek açısından daha büyük başarılar imza atmak adına çok sayıda başarılı örneğin, çok ciddi bir birikimin ve değerlerin bulunduğu ifade edildi.

Erol Özel’in mezarının karanfillerle süslenmesinden sonra Hasanpaşa’da İsmail Oral’la birlikte katledilen Hatice Dilek’in mezarı ziyaret edildi. Burada Hatice’yi mahallede tanıyan bir yoldaş, Hatice Dilek’i anlattı. Hatice Dilek’in 12 Eylül’e rağmen mücadeleden kopmadığı, Partizanların örgütlediği birçok süreçte aktif olarak yer aldığı, mahalleden emekçilerle çok iyi ilişkiler kurduğu ifade edildi.

Partizan ve YDG İstanbul’da devrim ve komünizm şehitlerini andı

Partizan ve YDG Ocak ayının son haftasının devrim ve komünizm şehitlerini anma haftası

olması vesilesiyle İstanbul’da bir anma etkinliği gerçekleştirildi.

Kitlenin toplandığı salonda, “Sınırlı Bir Yaşamı Sınırsız Bir Davaya Adayanlar Ölümsüzdür” yazılı pankart ile birçok devrimci ve komünistin fotoğrafı asıldı. Anma etkinliği devrim ve komünizm mücadelesinde yaşamını yitirenler için bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Ardından Partizan tarafından bir konuşma yapıldı.

Partizan konuşmasında, Ocak ayının son haftasının 1978 yılından bu yana Kaypakmaya geleneği tarafından devrim ve komünizm şehitleri Anma haftası olarak ele alındığını dile getirdi.

Türkiye’de politik atmosfere dair vurgular yaparak, 15 Temmuz darbe girişiminden bu yana AKP-MHP iktidarının devrimci ve yurtsever güçlere onlar özgülünde tüm toplumsal kesimlere yönelik azgın bir saldırı furcasını yaşama geçirdiği, bu kapsamda gerillaya yönelik operasyonlara hız verildiği, tutuklamaların yapıldığı çok sayıda devrimci komünistin yaşamını yitirdiği, yaşanan kayıplarında etkisiyle kitlede belli bir gerileme yaşandığını ifade edildi.

Partizan’ın konuşmasından sonra ise YDG adına bir konuşma yapıldı.

Yapılan konuşmada güncel durumda gençliğe dair saldırıları ve baskılara dair önemli vurgular yapan YDG konuşmasında gençliğin çizilen sınırları aşarak bir örgütlülük ve konumlanışa ihtiyaç olduğunu ve bunu hayata geçirmekte olduklarını dile getirdi.

Konuşma, “Unutmayalım ki varlık nedenimiz direnmek değil! Varlık nedenimiz alt üst etmek, varlık nedenimiz özgürlüğü kazanmak. Bu günümüzle verili olanla yetinmekle özgürlüğü elde edemeyiz. Özgürlük, 7/24 devrimci olmakla, Demirdağ yoldaşın dediği atak, bilgili ve fedakar olmak hayatımızın merkezine devrimciliği koymak elde edilebilir” şeklinde sona erdi.

Ardından anma etkinliğine gelen katılımcılar söz alarak tanıdıkları ölümsüzleşen Partizanları anlattı. Anma etkinliği şiir dinletisi ve marşların söylenmesiyle sona erdi.